

La humanitat

Any IV — Núm. 1.101 — Preu: 15 cèntims

Fundador: ILUÍS COMPANYYS

Barcelona, dijous, 5 de setembre del 1935

EL TEMPS. — A Catalunya continua el cel amb nuvolositat, més en les costes que a l'interior. Està cobert pel Baix Empordà i La Segarra, i aclarit per la Vall d'Aran, conca de Tremp, pla de Lleida i Tortosa. En les comarques pirenenques s'han registrat precipitacions, i ha millorat el temps a tota la resta.
Temperatures extremes: Màxima de 32 graus a Tremp i Pobla, i mínima de 4 graus a Port de la Bonaigua.

EN LA PRIMERA REUNIO DEL CONSELL DE LA SOCIETAT DE NACIONS

ITALIA MANTÉ INTEGRAS LES SEVES ASPIRACIONS CONTRA ABISSINIA

Guió del moment No podem persistir en una situació passiva enfront d'un Estat bàrbar, incapaç de control - afirmà Aloisi davant el Consell reunit

EL DELEGAT ANGLÈS RECONeix QUE, "ABISSINIA A TE NECESSITA DE REFORMES..."

CAL NO PERDRE DE VISTA LA SITUACIÓ INTERIOR

No per lògicament desplaçada l'atenció de l'opinió pública a les perspectives internacionals, s'ha de perdre de vista la situació interior de la República on el senyor Gil Robles — ministre de la Guerra — acaba de pronunciar un dels seus discursos més estridents. El cap de la C. E. D. A., en el seu parlament de Santiago, ha repudiat verticalment la Constitució de la República. «No serveix i cal fer-ne una altra» ha dit, sota la pluja de Galicia, el ministre vaticinista. Immediatament, com un eco, la veu d'un senyor feixista president de les J. A. P., ha pronunciat, en unes declaracions exaltades, l'apologia d'un imperialisme «que no acata la bandera tricolor». Si durant el «bienni» un ministre, el que fos, hagués fet afirmacions semblants a les que acaba de formular el senyor Gil Robles, hauríem vist què passava. Ho hauríem vist i ho hauríem aplaudit. Ara, hem de limitar-nos a expressar, si es desitja, la nostra angúnia i la nostra profunda, alarmada, indignada estranyesa.

Perquè o Espanya és una República o no ho és; o existeix — encara que sigui sobre el paper i en una edició diminuta de la qual és fama que no se separa mai S. E. el President — o no existeix; o els senyors ministres tenen un deure moral, oficial, polític i de representació amb les Lles-base de l'Estat, o no li tenen. Si és en sentit afirmatiu, no entenem com això pot passar així. Si és en sentit negatiu, potser val més parlar clar d'una vegada i aleshores fins els radicals que es preparen a celebrar a Barcelona el «dia de Lerroux» potser sabran, ells també a què atén-se.

Segui el que sigui, cal no perdre de vista la situació interior, determinades evolucions, paraules i mitges paraules que es pronuncien i que s'escriuen... Els òrgans periodístics de la C. E. D. A. afirmen que no hi ha cap motiu que obligui a modificacions polítiques i que, per de prompte, el Govern manté el seu compromís de convocar eleccions — municipals? generals? — pel novembre. Amb les garanties suspeses? No, evidentment — diuen els diaris vaticinistes. Ara, això sí, el que cal és que el Govern prengui les mesures necessàries per evitar campanyes de difamació, propagandes massa estridentes, actituds agressives de les oposicions. No. Això seria — diuen — obrir altra vegada les portes a la revolució. I per quins procediments? Ah! Llei de Premsa — encara pendent —, Llei d'ordre públic, etc., etc. La revolució, la revolució! Cada dia la invoken, les dretes i el senyor Lerroux, amb estranyes tenacitats. I com a contrapartida, pas a pas, des del Poder van prenent-se posicions i pronunciant-se discursos...

No pot perdre's de vista la situació interior, amb més relacions del que sembla aparentment amb la situació a l'exterior. Qui sap els pretexts que pot oferir, les justificacions que podria aportar a certes zones el curs dels esdeveniments internacionals? Són hores confusió i de llicades, propícies a tot. La màxima atenció que s'hi posi, serà sempre poca.

SOBRE EL CARNET ELECTORAL. — TRACTE DE DESIGUALTAT

El Comitè d'enllaç de la coalició d'esquerreres catalanes fa pública la següent interessantíssima nota:

«Publicat per la Comissió gestora de la Generalitat el darrer Decret referent al Carnet electoral, el Comitè d'enllaç de la coalició d'esquerreres pren nota que rectificat propòsit dels públics inicialment, no serà necessària la cèdula personal per a la seva obtenció. Ha de remarcar, però, que donat el curt termini que es fixa per a sol·licitar-lo i la situació en què pel règim d'excepció es troben els partits esquerrans s'estableix una diferència que no ha d'existir en la preparació d'una consulta a la voluntat popular, en la qual tots els que hi prenguin part han d'estar sotmesos al mateix tracte. Mentre els partits que formen la coalició governamental tenen tots els seus centres oberts i poden donar als seus electors les instruccions que necessiten, els centres esquerrans continuen clausurats i els seus electors no poden tenir l'orientació i guiatge, sempre indispensable, però més encara quan s'implanta una nova iniciativa en l'aplicació del sufragi. Aquesta diferència en el període de preparació del cens efectiu dels electors que poden votar, estableix una desigualtat inicial incompatible amb la imparcialitat del règim democràtic.

El Comitè d'enllaç en exposar aquest fet a l'opinió pública, espera que els gestors de la Generalitat i els partits que representen, faran que desaparegui aquesta diferència, amb l'autorització que pugui obrir-se un nombre suficient de centres dels partits de la coalició d'esquerreres en els principals nuclis urbans de Barcelona i en les poblacions on s'hagi d'utilitzar el Carnet electoral o permetre que funcionin en els oficines de caràcter electoral. És el menys que poden fer, si no volen donar la impressió que la diferència de tracte és deliberada i voluntària.

Amb la màxima finalitat el Comitè d'enllaç de la coalició d'esquerreres catalanes, demana que igual com s'ha vingut fent sempre en qüestions de caràcter electoral, prèviament a l'aplicació de les mesures dictades es reunixin per l'organisme administratiu adient, els secretaris dels partits polítics, però, al marge de tota intervenció governamental, la qual hauria de perdre el seu caràcter a la reunió, que és el de controlar mútuament l'acció dels partits, evitar irregularitats i diferències i establir unes regles iguals per a tots, com escou en un règim democràtic. La justificació d'aquestes indicacions, demostradores del desig dels partits de la coalició d'esquerreres de sotmetre's a la decisió de la voluntat popular, fa esperar al seu Comitè d'enllaç que no podran deixar d'ésser ateses».

En aquest número:

- Pàg. 2 TEATRES I CINEMA
 - Pàg. 3 LA PREMSA
 - Pàg. 4 EL TREBALL
 - Pàg. 5 LES LLETRES I LES COMARQUES
 - Pàg. 6 L'ACTUALITAT INTERNACIONAL
 - Pàg. 7 UNES DECLARACIONS DE LERROUX
 - Pàg. 9 ELS ESPORTS
 - Pàg. 10 LES MEMORIES DE DORA STROEGER
- AQUEST NÚMERO CONSTA DE DOTZE PÀGINES

El senyor Azaña marxa a París

Madrid, 4. — En l'express d'Hendaya ha marxat a París l'ex-president del Consell de ministres senyor Manuel Azaña. Romandrà absent uns mesos.

A l'estació acudiren a acomiadar el senyor Azaña nombrosos amics i correligionaris.

Un centenar de morts a Florida a causa d'un huracà

Miami, 4. — Ahir es desencadenà damunt Florida un formidable huracà que ha ocasionat grans danys. Fins ara es tenen notícies que hi ha un centenar de morts.

S'ha ordenat que les forces de l'Exèrcit i els vaixells de la Marina que es troben prop de Florida, vagin a Miami per tal de prestar l'ajut que sigui necessari.

(Del nostre corresponsal especial a Ginebra, Nicolau M. Rubió.)

Ginebra, 4. — Arriba a Ginebra per l'avió de la Lufthansa. De mil metres enlaire, res no ens mostra que està passant hores inquietes i potser mortals. Sembla la Pau feta ciutat, un paradís de quietud, amb els Alps asseguts al fons del paisatge, el llac tranquil a la vora i l'arquitectura de tot repos del nou palau de les Nacions, al primer terme. Però només tocar de peu a terra, que sento l'atmosfera acre d'un purgatori. Ginebra no és encara el paradís de la Pau. Actualment és plena d'ànimes en pena, i el meu hotel, ple de gom a gom. Només us diré que aquí veig Laval, el gitanó més en pena que es coneix, i Aloisi, esgudit i revoltit com un fantasma de mustel. Als rotllons dels diplomàtics, dels Secretaris i dels pocs periodistes dels grans diaris que hi poden veure el sentit més que dubtes, inquietud i reserva. Hi ha una gran contradicció d'opinions, i una gran unitat d'angúnia.

L'INTERROGANT SOBRE LA S. DE N.

Al vell Palau de les Nacions i al seu anex, el magatzem amb vidrieres del Desarmament, trobo la mateixa inseguretat angúnia. A la cua dels periodistes — per obtenir el carnet d'entrada a les sessions —, en tres metres de cua sento sis parers diferents: però tota la cua tremola a l'unison de la mateixa por: la por del terrible interrogant que la mort de la Lliga de Nacions deixaria davant de les nostres consciències. Per sort, un periodista nòrdic, gras i amb enormes sabates, dorm profundament i ronca: «un recó de la Sala. És l'opitisme natural del gènere humà que fa acte de presència entre tants d'angúniosos».

Els Estats que defensaren l'aplicació del "Covenant" pel cas de Manxúria

(Del nostre corresponsal especial)

Ginebra, 4. — Als centres autoritzats es creu que les gestions de Mr. Eden per trobar un suport el més ample possible per a la seva política d'aplicació íntegra del "Covenant" contra un eventual transgressor del Pacte, es recolzen sobretot en el grup d'Estats, membres de la Lliga, que més es distingiren en l'acció pro "Covenant" al temps de la qüestió manxuriana. Llavors l'actitud de la delegació espanyola fou clara i decidida, fins al punt d'haver obtingut un gran èxit internacional, capitanant el moviment a favor del principi jurídic del Pacte. Els mateixos arguments que existien contra l'agressor de la Xina, són vàlids avui contra l'eventual agressor de l'Etiòpia. Es dubta molt als centres de la Societat de Nacions que els Estats que en la qüestió manxuriana defensaren el "Covenant", avui el puguin abandonar. — R.

Activitat a Ginebra

Ginebra, 4. — Durant el matí d'avui s'han celebrat nombroses entrevistes entre els delegats dels diversos països, i es pot afirmar que hi ha hagut una activitat veritablement febril.

La notícia de font americana sobre la retirada de la concessió petrolera a Abissínia, que ha produït veritable sensació als cercles polítics, és considerada generalment com un senyal favorable per a les negociacions diplomàtiques en preparació.

Després de la prolongada entrevista que Laval ha celebrat amb el senyor Eden, el cap del Govern francès ha conferenciat novament amb Aloisi i amb el propi Eden.

Poc després, Laval ha rebut el ministre d'Afers estrangers de Polònia, coronel Beck.

Els delegats han conferenciat entre si. El baró Aloisi es remet als discursos amenaçadors del Duce

Ginebra, 4. — La jornada diplomàtica ha estat essencialment informativa. Els senyors Laval i Eden han reprès la conversa esbocada i han tractat més a fons les qüestions. Cada un d'ells presentarà una exposició paral·lela de les negociacions que es desenrotllaren a París i després a les Cancelleries per via diplomàtica.

El senyor Eden presentarà un informe bastant breu en el qual exposarà, sense fer comentaris, les propostions fetes darrerament a Roma. La intervenció d'ambdós ministres demostrarà que no difereixen essencialment els punts de vista de París i Londres en allò que es refereix al lligit italo-etíop.

Als dos Governadors els anima un mateix desig de posar fora de perill la pau i de trobar en el pacte la base d'una solució conciliadora.

També han examinat quin podria ésser el millor procediment per arribar a aquest fi. Segurament han tractat en tercer lloc de quina forma i en quina mesura podrien reproduir-se amb algunes seguretats d'èxit les propostions que en va fer a París al Govern italià.

EL BARO ALOISI

vegades exposats, recollida en abundant documentació.

En possible que el gran debat comenci amb la publicació de la sentència arbitral del senyor Politis, com a final dels treballs de la Comissió conciliadora italo-etíopica.

Anglaterra i França faran declaracions per separat

Ginebra, 4. — Després de l'entrevista celebrada entre els senyors Anthony Eden i Pierre Laval, s'ha sabut amb sorpresa, que l'acord entre els Governadors francès i anglès per a facilitar un informe comú sobre les negociacions tripartites a París ha estat abandonat. Els dos països presentaran informes separats i paral·lels, degut, segons es diu, a un desig d'evitar que semblés existir un front únic contra Itàlia.

S'ha negat categòricament que aquesta determinació pugui ésser interpretada com indicació que existixin diferències entre els punts de vista francès i britànic.

El Memoràndum italià té un centenar de pàgines

Ginebra, 4. — A l'hotel on s'estudia la delegació italiana, s'ha treballat incansablement durant el matí d'avui en la traducció al francès i a l'anglès del Memoràndum italià exposant les seves qüestions contra Abissínia.

Encara no s'ha pogut saber res en concret sobre el moment elegit per a la publicació del Memoràndum. Se sap que consta d'un centenar de pàgines amb profusió de fotografies. Es creu saber que la publicació del Memoràndum dependrà en primer lloc del curs de les negociacions

TARDA D'INQUIETUD I DE CONFERENCIES

Torno a l'hotel. Entrades i sortides de Laval i d'Aloisi. Eden s'estatja en un altre hotel, en comunicació amb el tranquil i superbrutic Mr. Baldwin, que, a pocs quilòmetres de Ginebra, a Aix-les-Bains, observa el negoci amb ulls de botiguer espavilat. Hi ha converses, secretes i mig secretes durant tot el dia. A les deu del vespre, mentre plou, amb l'hall de l'hotel buit de periodistes, veig sortir ràpidament el baró Aloisi. Puja d'un salt al cotxe, els seus secretaris alen el braç a la feixista, ell fa un signe de refus als policies que el van a seguir, i desapareix amb el seu cotxe dins la pluja nocturna. On va tot sol?

MATI INCERT

En començar el nou dia, els dubtes persisteixen. ¿Hi haurà sessió pública, o no n'hi haurà? Un ajornament, voldrà dir que les enteses secretes prosperen o bé que les dificultats creixen? El dia avança dins una espessa inquietud. A la «Sala dels passos perduts» de la Conferència del Desarmament les opinions muden cada mitja hora.

HI HA SESSIÓ!

Per fi, les campanes sonen. Minuts després de les quatre els delegats es reuneixen en sessió secreta, que resulta brevíssima. Eden, nerviós, ha entrat i sortit dues vegades.

Tot seguit s'obren les portes de la Sala blanca, per a la sessió pública. L'entrada engoleix delegats, funcionaris i periodistes. El gran magatzem s'omple de la seva mercaderia. Els periodistes que tenim seient, l'ocupe; els altres remuguen. L'expectació és vivíssima en començar la sessió. ¿Ens durà una certitud, en lloc de tanta inseguretat?

Laval, Eden i Aloisi acorden que la sessió sigui secreta

Ginebra, 4. — S'acaba d'anunciar que la sessió pública anunciada per a aquesta tarda, es transformarà en sessió privada que s'iniciarà a les quatre de la tarda.

Aquest acord ha estat adoptat després d'una conversa tripartita celebrada pels senyors Laval, Eden i Aloisi.

En obrir-se la sessió privada, Eden farà una escurada relació sobre la Conferència Tripartita de París i sobre l'oferta anglo-francesa feta a Itàlia.

A continuació, parlarà el comte Aloisi, el qual exposarà, a grans trets, la posició d'Itàlia i narrarà de memòria algunes matèries de les contingudes en el Memoràndum italià.

Després, el senyor Laval, examinarà les posicions italo-franceses. En el curs de la sessió, serà comunicat oficialment el veredict de la comissió d'arbitratge que entén en l'incident d'Ual-Ual.

Pel mateix camí de Manxúria

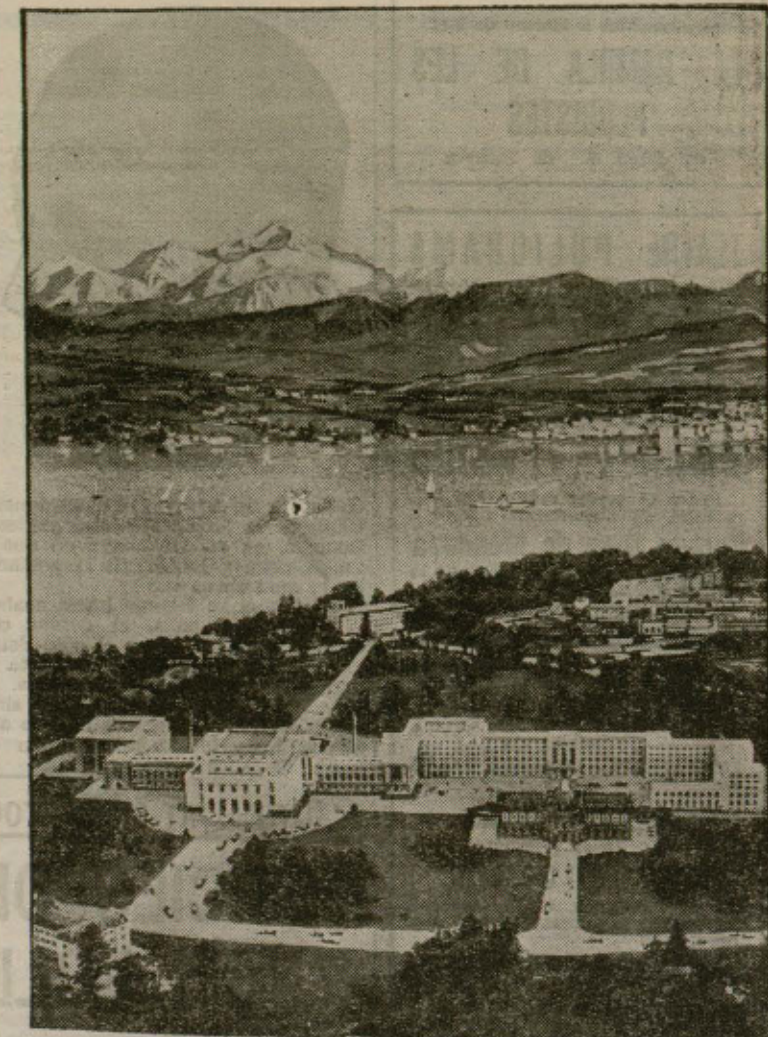
Roma, 4. — Als centres ben informats es diu que no és del tot impossible que el Consell de la Societat de Nacions decideixi la transmissió a Etiòpia d'una Comissió investigadora semblant a la Comissió Lytton que anà a Manxúria.

Itàlia no tindrà res a objectar a semblant procediment; no obstant, no podria aleshores adoptar el compromís de no obrir les hostilitats abans de la sortida de la dita Comissió.

Als dits cercles afegixen que aquesta Comissió vindria a ésser un expedient per a salvar el prestigi de la Societat de Nacions abans que un instrument diplomàtic de via pràctica.

França té un pacte militar amb Roma i solament a canvi d'un compromís militar d'Anglaterra es posaria enfront de Mussolini

Londres, 4. — Referint-se a l'en-

Ginebra. — El nou Palau de la Lliga de Nacions. Al fons, el Leman i les crestes nevades del Mont-Blanc

antena

Les nacions civilitzades tenen colònies i protectorats a l'objecte de difondre els avantatges de la civilització. Acomplir un deure moral. Ho fan en defensa dels interessos espirituals i morals de la Humanitat. Almenys el seu llenguatge és aquest.

Bé és veritat que molt sovint aquests interessos trien els països i les regions més riques. I que es parla de mines, de productes o terres uberrimes. I que al voltant d'aquestes circumstàncies materialistes esclata la fúria guerrera i es mostra, com una escriptura de dret, la perspectiva dels canons i de les metralladores, i van cap allà els homes, com a ramats, a matar i a morir...

Però el signe de la lluita són els interessos de la civilització.

«I que en l'òrbita de bo veure el dispost terrible que tindrien els països protectors i civilitzats si de sobte i com un miracle tota la terra dels pobles dominats es desdormís, l'endemà, civilitzats i cultes! I, sobretot, si a més a més tinguessin armes i tècnica de guerra, que són, no ho oblidem, la ruina i la mort...»

...Es clar que hi van molt en compte. Hi van més en compte els que senten més vivament la seva responsabilitat. I els que pensen no solament en l'avui, sinó en el demà...

El règim imperialista i cesarista, que tot ho sacrifica a l'expansió bèl·lica, són llunyans, tant si volen com no, a les conseqüències de la seva obra. Aquella altra que es troben, dins les aparences contràries, més segurs en el lliure joc de les democràcies, mesuren les conseqüències.

Però la dita aquella: «Dios no es burla de los que se burlan de él», ací falla. Només cal que un ho vulgui, i ara sembla que ho vol, i res no podrà impedir la guerra. Aquesta, un cop començada, ja veurem com es va complint. Una volta acabada, o abans mateix d'acabar, ja veurem quines conseqüències determina.

Es clar que hi van molt en compte...

El invàlid de la guerra que fan més impressió són els cecs... Un home jove que ha gaudit de les meravelles de la Natura, amb els ulls totjunt oberts a la vida, i cadec orbi! Són a milers els que en la darrera guerra europea van quedar cecs. Milions de morts, d'invàlids, amputats, coixos, mancos, (Passa a la pàg. 7.)

Aquest número ha estat visat per la censura

TEATRES

TEATRE IVOLI

Compania del «Coliseum» de Madrid. TRES DARRERES SEI-MANES D'ACTUACIO

Avui, dijous, tarda, a les 5, Nit a les 10:15. LES MILLORS BUTAQUES, 4 i 5 pesetes. Excelsa de la meravellosa super-revista del mestre Guerrero, el qual dirigeix l'orquestra.

¡Hip! ¡Hip! ¡Hurra!

Triomf esclatant dels seus emblemes interpretats, Concha Leonor, Olvido Rodriguez, Reyes Castizo, La Yanké, Maruja González, «Les tres damasses negres», Paco Gallego (Gallardo), Lino Rodriguez, Paco Bernal, etc.

Demà, Grandiosa funció en honor i benefici de la primera sima tiple còmica Olvido Rodriguez. Tarda i nit, l'última.

HIPI HIPI... HURRA!

1. a més a més, a la nit, SENSACIONAL FI DE FESTA per famós artistes entre els quals Mary Cortés, Marina Palmero, Miguel Borrell, Paco Maera, Lluís Fabre, etc.

La després a la Compañía de teatro.

Avui, la Compañía oficial de

TEATRE CATALA

NICOLAU -- MARTORI

representarà a Molins de Rei

LA RAMBLA DE LES

FLORISTES

de Josep M. de Sagarra

TEATRE POLIORAMA

Compañía dramática MARIA GUERRERO-FERRAN DIAZ DE MENDOZA

Avui, tarda, a les 5:15, i nit, a les 10:15. La comedia dramática en tres actes i un epilòg, de Joaquim Dicenta, fill.

Pluma en el viento

Entre el tercer acte i l'epilòg, recitarà en l'intermedi, l'actor Ferran Diaz de Mendoza

Queden anul·lats els passis de la temporada anterior.

GRAN PRICE

TELEFON: 33818

Vodvil català

VISITA LOPEZ-GIMENEZ SALES

Avui, tarda:

MANIOBRES DE NIT

Nit: Exit grandios

LA CRIOLLA

Tarda, Butaques, 1 pta. General, 0'40. Nit, Butaques, 1'50. General, 0'50.

Llegiu, cada dia,

la nostra secció de

TEATRE I CINEMA

TEATRE BOSQ (GRACIA)

DISSABTE, 7, TARDÀ I NIT. DRUMENGE, 8, NIT. Uniques actuacions del gran espectacle

ARACELI

GERMANS LEWIS

comics parodistes internacionals

ARACELI LEWIS

animadors de l'orquestra

LOS CUBANOLAS

formidable orquestra de negres

LILIAN LLARONI, JUANITA DE CARTAGO, GERMANES MANIN, LILITA DE CARTAGO, JORLES, GONXITA SANCHEZ, FELIPE el Jazz Bomber

BALLET 6 ARACELI GIRLS

GRAN TEATRE ESPANYOL

Compañía de Comedias Valencianas dirigida per el primer actor: PEPE ALBA

Avui, tarda, a les 5:30. Monumental cartell. 1er Setena de

EL LENGUAJE DEL TABACO

2on Els fills dels vells

3er

¡PARE VOSTRE LA BURRA AMIC!

Nit, a les 10:15:

EL LENGUAJE DEL TABACO

POBRES PERO HONRATS

Dissabte: EL MALCARAT

Aviat: L'ORQUESTA

SENSE TITOL

TEATRE COMIC

REVISTES

Darrera setmana

Avui, en honor de Pep Monea-

y Tarda, a les 5, Butaques, 4

pesetes. Nit, a les 10:15: La su-

per-revista.

MISS MISS

per Laura Pinillos, Alady, Lepe,

i a més a més, també prendran

part, en honor al benefici, al-

tres eminents artistes, els quals

seran presentats per Lepe

TEATRE ROMEA

Telefon 22026

Solament avui, abans de procedir

al desmuntatge del decorat,

i per tal que tot Barcelona pugui

veure l'últim de l'any, a les

5:30 i 10:15.

MORENA CLARA

Preu únic, 1 peseta per persona.

Més barat que el cinema. Es des-

patxaran per ordre de prioritat

els diferents classificacions de lo-

calitat. Per a evitar aglomeracions,

s'adverteix al públic que la

taguella s'obrirà d'11 a 1 del

matí i de 4 a 10:30 de la nit.

DEMA, a les 5:30 i 10:15: Vir-

torio Podreca presentarà al púb-

lic de Barcelona el seu

espectacle deliciós i ple d'art, el

qual ha donat tres vegades la

volta al món. BREVISSIMA AC-

TUACIO. — Es despatxa a Com-

pañía

TEATRE I CINEMA

EL PROFESSOR DE BALL

George Raft i unes anècdotes de la seva amistat amb el príncep de Galles

L'única versió autoritzada de l'amistat entre George Raft i el príncep de Galles, que ha donat lloc a tants comentaris, ens ha estat donada pel mateix Raft, el qual en uns moments d'expansió es decidí parlar d'aquest afer, sobre el qual té el costum de mostrar-se reservadíssim.

—Abans que res he de dir-vos que fou un encenedor el que em va regalar el príncep, i no una cigarreta o una cartera, com algú diu—, explica Raft durant un descans en la interpretació del seu nou film per a la Paramount, «Rumbas».

George va conèixer el príncep de

Galles fa un temps al «Monsieur Clubs» de la famosa capital anglesa, Londres, on ell treballava en qualitat de primer dansari de l'espectacle en el qual actuava.

Un dia, quan George havia acabat un dels seus balls, el gerent del club li lliurà un paper el qual deia: «El príncep de Galles, us invita a beure una copa a la seva taula».

La serenitat característica del simpàtic actor va brillar per la seva ab-

sència i es tornà pal·lid, quan es

fascinat per la novella que aquesta

pel·lícula conté, el príncep de Galles

Després d'haver fet nombrosos pro-

posals amb diferents actors per a de-

terminar qui havia de fer el paper

del protagonista en el drama en pre-

paració basat sobre la novella de Ra-

fael Sabatini titulada «Capità Blood»,

hom ha decidit que l'arrogant actor

Errol Flynn personifiqui el famós he-

rol que es va veure acusat de delictes

que va cometre sota la pressió de les

circumstàncies que li obligaren i no

tingué altre remei que convertir-se

en pirata, escrivint així a les pàgi-

nes del món de l'aventura un capítol

de gran interès. El paper de

la novella del capità ha estat assignat

a l'Olivia de Havilland.

Encisadora, suggestiva i sobretot

habilitíssima, està Marion Davies en

la seva admirable comedia «Page Miss

Glary», on, voltada d'un grup d'ar-

tistes que cooperen brillantment amb

ella, aconsegueix un triomf definitiu.

Fat O'Brien, Frank McHugh, Mary

Astor i Patsy Kelly porten l'obra a

un nivell insuperable en el seu gèn-

ere; però és Dick Powell, el qual

llueix el seu uniforme i fa un desfas-

sall d'audàcia, joventut i cania a

les orelles de Marion Davies una bo-

nica cançó, el que més contribueix a

l'èxit d'aquesta comedia romàntica.

Benet Perojo ha estat auto-

ritzat per a intercalar en la seva

novela pel·lícula «Es mi hombre», la famosa java del

mateix títol

Recorden els nostres lectors aque-

lla famosa java, francesa, que du-

rant molt temps fou el número un

musical obligat a tots els escenaris

del món?

Doncs aquesta mateixa java, serà

cantada i ballada en la nova pel·lícula

de Benito Perojo, «Es mi hombre».

En principi, s'havien presentat

grans dificultats per a incorporar a

la pel·lícula tan celebrat número

musical, però no hi ha imposible

que resisteixi la fèrril voluntat de

l'admirable Benito Perojo i la fa-

mosa cançó figurarà en la pel·lícula

«Es mi hombre», cantada per Sílvia

Pérez Carpio.

La nostra enhorabona als realit-

zadors de «Es mi hombre» i a Ex-

clusives Simó.

RAMON NOVARTO SURT CAP A SUÏSSA

El famós artista de cinema, Ramon Novarro s'acomia de la seva germana abans de pujar a l'avió que el durà de Londres, on acaba d'arribar, a Suïssa. L'obra en la qual havia d'actuar ha estat prohibida per la censura anglesa

(Express-Foto)

TELONS CURTS

EL «MISTERI» DEL NOVE-TATS

No s'acabaria, encara... Ofertes n'hi ha moltes, i una de les més avantatjoses és la d'una formació catalana. Però...

La propietat no està disposada a creure en cants de sirena. Vol seguretat tocant i sonant, perquè sembla que en aquests darrers temps de promeses en rebieren moltes, però el gep és de volum...

Es a dir, que es tracta de pesetes, per dir-ho clar. Abans de veure dies és possible que el misteri que vuit d'acabar.

I no cal dir com celebrariem que fos una companyia catalana la que sortís triomfant de la partida començada entre tants optants.

ROMEA. Teatre dels Prodigis

«Un espectacle sencillament perfect, complet, maravilloso. Tres hores de gozo puro de arte para todos los públicos y todas las sensibilidades» — «Heraldo de Madrid».

ENCARA SOBRE SANTPERE

Aquell amic ha tornat.

—Mintressa aclarir alguna cosa referent als projectes de Josep Santpere.

—Primer, l'acabament.

—Primer, Santpere farà el «Tenorio» per Tots Sants i no per Nadal.

—No calia fixar la data exacta.

La qüestió és que el farà, no?

—Sí.

—Doncs, endavant.

—Santpere no anirà a Madrid, per ara.

El «Tenorio» madrileny és possible que el fessin Alady i Lepe, al Pavón, on debuten el proper dia 12.

I ara podem afegir que al Còmic, amb Santpere, hi aniran la seva dona i alguns altres elements de la companyia que ara actua sota la seva direcció per terres gironines.

—Ja està l'afegit.

—I podem dir, encara, que si a l'Espanyol, a la fi, s'hi fa teatre català seriós, llavors la companyia catalana de vodevils de l'Espanyol actuarà de tardes al Còmic, amb Santpere de primer actor. O sigui que Santpere seria català de tardes i castellà de nits... Comprès?

—Del tot.

—Doncs, fins una altra.

—Adéu.

COMIATS

Avui, tarda i nit, la companyia de ROMEA s'acomia amb «Morena Clara», a peseta per persona tota mena de localitats.

L'Escena Catalana

HA PUBLICAT «CAMINA QUE CAMINARAS», DE JOSEP M. FOLCH I TORRES

La magnífica rondalla en tres actes, dividida en tretze quadres, que tan excel·lent èxit obtingué quan la seva estrena al Teatre Català ROMEA, acaba d'esser incorporada a la col·lecció de la popular revista de teatre «L'Escena Catalana».

Amb això demostra «L'Escena Catalana», atenta a allò que va prometre quan canvià de format, que dona sortida a tota mena de produccions, sigui quins siguin els seus autors, i pertanyin al gènere que es vulgui mentre dintre la seva categoria l'obra tingui un valor.

«Camina que caminaras» correspon al número 419.

Capitol

SOLEMNE INAUGURACIO DE LA TEMPORADA OFICIAL

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

EL 20 D'AGOST

AIXO MARXAI

Un nou teatre a Barcelona

Malgrat la crisi teatral, no per això minva la febre constructiva de teatres.

Parlàvem, fa uns dies, del palau Planas, ja en vies de realització. Del «Moulin Rouge», de l'Eden Concert, del solar de l'antic Eldorado.

Bé, avui, una altra notícia: Es bastirà un nou teatre a Barcelona, en ple Passeig de Gràcia, xamfrà a Cortès, davant per davant al del palau Planas. Aquest serà bastit en un altre palau: el de Mariano...

Sembla que es tractarà d'una sala de reduïdes dimensions, apta per a comèdies, estil «La Cigale», de París...

Per avui no podem afegir res més. Només la nostra satisfacció de veure aquest afany, malgrat la crisi, com hem dit més amunt, d'alcegar nous edificis per acollir-hi un trosset més del nostre teatre, tan mancat de sales en condicions.

DILLUNS, 9, REOBERTURA DE COLISEUM

UNA DAMA SIN IGUAL

con Gertrude MICHAEL i Clifton SKIPWORTH i Paul CAVANAGH

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

ES UN FILM PARAMOUNT

la humanitat

EDITORIAL LLIBERTAT S. A.

Redacció i Administració

RONDA UNIVERSITAT, 25
Tel. 22122

Impremia
TALLERS NUM. 48
Tel. 14446

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Barcelona un mes 3'50 otes.
Fora, un trimestre 10'50 »
Amèrica Llatina i Portugal
un trimestre 13' »
Altres països, un trimestre 27' »

«A BEBER I APURAR...
LA PACIENCIA
—Vaya, voy a ver si acabo con la
botella.»
De «La Libertad».

«CONSECUENCIAS
—Pero si usted no era antes reu-
mático...
—Es que he asistido a todas las
concentraciones de la Ceda.»
(De «El Liberal».)

«A RIO REVUELTO...
...ganancia de pescadores.»
(De «Las Noticias».)

IMPERIALISME AIGUALIT
—També nosaltres esperem que
acabi el règim... de pluges!
(De «La Publicitat».)

«LA MARGARITA Y LA S. DE N.
—Si, no, sí, no, sí...
(De «El Sol».)

«EN LA FRENTE
—¡Mio Dio! ¿Qué papello!
(De «El Diluvio».)

Vós coneixeu les subhastes
de l'HOTEL DE VENDES
del carrer de Pelai, 8?

Es la veritable rematada d'oca-
sions en tota mena d'articles,
al preu que en volgueu pagar
Tots els dies a les quatre de la tarda

LA PREMSA

L'optimisme de Gil Robles

Segons La Liberad—i nosaltres
hi estem d'acord—Gil Robles està
molt optimista. Una bona unió
d'esquerres, un front únic d'es-
querres, i veurem què passa amb
aquest optimisme.

«Si las fuerzas a quienes se dirige
el Sr. Gil Robles no fueran suficien-
tes para lograr la anulación de la
Constitución, el optimismo del jefe
de la Ceda cree... un triunfo elec-
toral aplastante. Primero intentará
«luchas al partido que en la ac-
tual formación parlamentaria se
opone a la revisión constitucional.
Después irá en busca del número de
diputados...»

Llegiu LA HUMANITAT

«necesario para realizar su obra. Y adelante
con los faros y viva el imperialis-
mo. Creer en ese triunfo, que natu-
ralmente se espera de la fuerza bea-
tífica de los cohechos, es una prueba
más de la débil consistencia de la
«ideología» cedista. ¡No, Sr. Gil
Robles; no crea usted que ha llegado
a tanto la descomposición del ins-
tinto español!

El otro motivo reiterado en el dis-
curso del Sr. Gil Robles es la afir-
mación de que «no tendrá contacto
con los partidos que simpatizaron
con la revolución». No es momento,
por la rapidez y brevedad que re-
quiere el comentario — aunque esta
vez se trate del comentario de un
acto y de un discurso intrascenden-
tes — de analizar cuáles son esos
partidos y cuál esa simpatía. Alguna-
vez llegará ese momento, siquiera
para deshacer la tergiversación y
el confusionalismo con que toda pe-
ridia — la natural suya — han lanza-
do los políticos y los periódicos re-
accionarios. Por ahora, basta con re-
petir al Sr. Gil Robles lo que él sabe
de sobra. El pueblo conserva todavía
su instinto de salvación.

Llegiu LA HUMANITAT

Parlem del «Dia de Lerroux»

Es a dir: deixem que en parli
el corresponçal a Barcelona de
Ya, mamelló de El Debate:

«Movilidad y entusiasmo en las fi-
las radicales; y, sin embargo, hay
cierto mar de fondo en torno a este
viaje. Nada digamos del disgusto
de la Lliga y, en general, de los ca-
talanistas y de los conciliabulos en
el seno del Gobierno de la Genera-
lidad y del empeño inusitado con
que se ha desmentido la noticia de
que el Consejo de la Generalidad
trató de tal viaje. Pero es que en el
propio partido radical existe una
justa y razonable queja, entre otras
cosas por la forma en que se lleva
a cabo la propaganda en los pe-
riódicos oficiales y oficiosos del par-
tido. Se da el caso de que esos pe-
riódicos están influenciados precisa-
mente por anarquistas, por gente que
pudiera estar conforme con el Ler-
roux de otros tiempos; pero que en
el fondo de su alma discrepa de la
actuación y trayectoria actual del
que hoy es presidente del Gobierno
y —seguramente a desprecio de los
propietarios de esos periódicos— rea-
lizan una propaganda que a los ad-
versarios del señor Lerroux podrá
regocijar mucho, pero que a los ra-
dicales es molesta y molesta profun-
damente. Porque no es lo más opor-
tuno reproducir fotografías antiguas,
verdaderamente grotescas y contra-
productivas, ni es el caso en estos
momentos evocar el atentado de que
fue víctima don Antonio Maura en
Barcelona, ni difundir artículos de
periódicos de Madrid firmados por
periodistas desafectos al actual jefe
del Gobierno, ni parece tampoco lo
más discreto el comprometerse con
artículos apremiantes, en los que se
pide y a veces se le exige, la liber-
tad de los complicados en los su-
cesos de octubre.

Es la obra de una pequeña mino-
ría que influye y controla los pe-
riódicos del partido, pero que molesta
e indigna hasta tal grado a la masa
sinceramente radical que es muy
probable que después del viaje del
señor Lerroux se planteen un proble-
ma serio a esos periódicos, y especial-
mente al que figura como órgano
oficial del partido, que, sin embar-
go, parece inspirado, en algunas
ocasiones, por los muchísimos cata-
lanistas que tiene especial empeño
en ver fracasar... el «Dia de Lerroux
en Cataluña».

Digueu, doncs, que això serà ter-
rible.

Paraules de bon sentit

Paraules de bon sentit i d'una
lògica terrible que els treballadors
no haurien de desoir: per bé seu,
per instint de conservació. Les
signa Manuel Raidez i es publi-
quen a El Diluvio:

«Y, en efecto, hubo convulsiones
revolucionarias en muchos países;
en otros, facilitado el camino por
las consecuencias de la guerra, triun-
fó la Revolución, como en Hungría;
pero la falta de solidaridad efectiva,
de carácter internacional por parte
del proletariado, facilitó a la reac-
ción mundial el trabajo de destruir
definitivamente el Estado comunista
húngaro que pasó por la Historia
como un meteoro fugaz, no dejan-
do de su paso otro recuerdo que el
muy lamentable de ver colgar de
las horcas los cuerpos de muchos re-
volucionarios.

Hoy Hungría es un Estado-gendar-
ma más; los trabajadores de todas
las tendencias no cuentan allí para
nada; y ya sean anarquistas, socia-
listas o comunistas, han de aceptar
todo lo que la plutocracia y el ca-
pitalismo militarista quieran impo-
nerles.

Lo de Italia y su famosa «toma
de las fábricas» por el proletariado,
quedó en agua de borrajas; aun re-
cordamos las discusiones bizantinas
de los distintos grupos obreros to-
dos enpeñados en hacer sus Revolu-
ción, mientras el capitalismo clerical
se preparaba sus famosas purgas
de reñeno.

Hoy Italia es lo que es; no hacen
falta comentarios.

Por último, el caso alemán. Idén-
tica estampa. Desde el levantamien-
to espartaquista se vino fraccionan-
do la magnífica organización obrera
tenida por la más perfecta de Euro-
pa, hasta desembocar en los tristes
acontecimientos que todos conocemos,
y comunistas, socialistas y anarquistas
están pagando bien caras
sus desavenencias.

España no podía ser una excepc-
ción. También aquí ha surgido el
frente común contra la reacción des-
bocada.

En nuestra patria hay, no uno,
sino dos frentes de lucha antireac-
cionaria que deben ser uno solo: la
Alianza Obrera en el aspecto social
y la unión de izquierdas en lo polí-
tico.

Bien están la pureza y la intran-
sigencia dogmáticas; pero los acon-
tecimientos se precipitan de tal mo-
do que no hay más remedio que
observar lo que viene pasando y si-
tuarse en un lado o en otro; o con
el progreso o con la reacción; no
caben las medias tintas ni las ambigü-
dades.

No decimos esto porque dudemos
de la honradez social ni del purita-
nismo ideológico de los hombres que
controlan otra gran agrupación
obrera, sino porque el tiempo apremia
y es lamentable que a estas al-
turas aun no hayan dicho ni una
sola palabra de concordia en ruta
hacia la unión de todos los traba-
jadores.

Y preguntamos nosotros, consul-
tando con nuestra conciencia: ¿Es
que la ideología de los obreros se
perdería porque una sola vez ayu-
dara en las urnas a barrer a las de-
rechas fascistas? ¿Es que ingresar
en la Alianza Obrera supone tener
que renunciar a los postulados bá-
sicos de la otra agrupación obrera?
¿Por qué no se deciden en esta ho-
ra grave?

ALIMENTOS DIETÉTICOS I DE REGIM
Caso Sorribas
ESTOMAC I INTESTINS
DIABETIS - ALBUMINU-
RIA - INFANCIA - ETC.
CARRER LLURIA, 62
(entre Consell de Cent i Aragó)
SALMERON 222
MANSO, 72 (davant del Mercat)

Política exterior

Heus açí com veu Lluís de Zu-
lueña, en un article publicat a El
Sol, la política exterior d'Espanya.

El fondo de la cuestión italoabisi-
nia nos importa quizá poco. Pero nos
importa mucho como españoles que
las cuestiones, sea cualquiera el
que tenga la «razón», se liquiden ante
el Tribunal de La Haya, o de otro
modo análogo, y no a cañonazos en
el campo de batalla. No debemos in-
clinarnos en favor o en contra de
ninguna de las dos partes. Mas aun
pensando sólo en nuestra España,
en sus costas y en sus islas, en el
estado actual de sus medios de de-
fensa, en su necesidad de reconsti-
tución interior... ¿dejaríamos de
pronunciarnos en contra de la guerra
y en favor de la paz, en contra
de la anarquía internacional y en
favor de una cada vez más eficaz
Sociedad de Naciones?

Esta es, en esencia, la política ex-
terior de la República española. Se
hallaba solemnemente proclamada en
el texto de la Constitución y está
hondamente arraigada en la con-
ciencia de nuestro pueblo. Es la po-
lítica de la neutralidad. Pero la me-
ra neutralidad — no beligerancia —
define sólo su lado negativo. Su ca-
ra afirmativa es conciliación, arbi-
traje, pacto, defensa del derecho, co-
laboración internacional para el sos-
tenimiento de la paz.

La neutralitat en la guerra exterior

Amb aquest títol ha publicat
Lluís Bello un interessantíssim ar-
ticle a Política. Lluís Bello, Per-
pres de l'Uruguay, l'autor de tan-
tes belles pàgines...

«Sólo desde el Gobierno puede un
partido político, o un grupo de par-
tidos políticos, estimar a conciencia
los motivos que, en casos graves y
de peligro, como el presente, acon-
sejen determinada conducta en las
relaciones internacionales. Esta li-
mitación no llega a tanto como ve-
darnos el propósito de formar opi-
nión—opinión propia antes de pul-
sar los sentimientos populares y de
influir sobre ellos—, pues, aun fal-
tándonos conocimiento de los datos
más íntimos, y, por consiguiente,
más serios, hay otros divulgados a
diario en la Prensa oficial, oficioso
o particularmente, que bastan para
darnos idea del fondo del conflicto:
Italia ejecuta sobre Abisinia un acto
de agresión, imperialista, con mi-
ras a su política interior. Abisinia,
nación atrasada, defiende su inde-
pendencia. Inglaterra, sus intereses
en Egipto y la eficacia de su poder
naval, base del imperio colonial bri-
tánico y de su vida económica. Es-
to lo vemos todos, amigos o contrarios
del fascismo italiano, y la diver-
gencia empieza al juzgar si es o
no lícito a las naciones cultas con-
sentir la agresión contra un pueblo,
aunque sea retrasado y aunque per-
sistan en él la esclavitud y otras
taras de su barbarie primitiva.

De ese choque dramático, hasta
ahora puramente moral para nos-
otros, llevan ya unos días hablando
los españoles, en Madrid como en
las últimas aldeas, pues no tenemos
tan lejos la guerra grande para ha-
ber olvidado que estas cosas se en-
redan como las cerezas. Y de ha-
berse pasado a discutir y aun a re-
ñir, igual que en el año 14, cuando
empezó la gente a dividirse en dos
mitades, representación un poco to-
ca, casi inconsciente, de las conse-
cuencias de España. Una mitad, que
había sido hasta carlista, conserva-
dora, autoritaria, tomó desde el pri-
mer día encañonado y acérrimo par-
tido por los alemanes. Los germa-
nófilos del 14 fueron dictatoriales
el 23 y editistas el 24. Fácil es seguir
los coletes de los grandes peces de
aquella Prensa y verlos otra vez en
aguas turbias rondando las posicio-
nes fascistas. En suma, las derechas
que adoraron al káiser sin querer
verle caminar a su derrota y a la
pérdida del imperio alemán; que pa-
garon la guerra en modestas, pero
buenas pesetas españolas, sin que-
rarse de la colosal estafa del mar-
co; que negaron la batalla del Mar-
ne, y, por tanto, no fueron vencidas
ni llegaron a ningún armisticio,
sienten hoy la misma simpatía por
el gesto de Mussolini y le prepa-
ran la guirre, la jettatura, el mal
de ojo. No saben exactamente la
trayectoria del fascismo y aceptan
el primer acto: ofensiva contra la
democracia liberal en la doctrina y
salvamento de las fábricas y de los
capitales, amenazados por lo que
ellas llaman marxismo en la acción.

Su instinto les dice que no hay ries-
go en los Sindicatos fascistas y les
damos hablar, sin empacho, del ré-
gimen corporativo. ¡Guarden al
tercer acto y, sobre todo, al desen-
lace!

¿Corresponde a la inclinación sen-
timental de esa media España la su-
ya contraria? Los francófilos del 14,
amigos de los aliados en todo el cu-
rso de la gran guerra, ¿van a su-
poner desde ahora que comienza otra
conflagración mundial y dándola por
inevitable van a colocarse espiri-
tualmente del lado de Abisinia? Pensar
que a las izquierdas españolas les
importe la continuación del imperio
del Negus en Etiopía y que en honor
de su régimen despótico, en sí mis-
mo, vayan a pronunciar la más
mínima declaración, parece bastante
aventurado. Entre Roma y
Addis-Abeba, un latino debe hallar
todavía cierta diferencia. Cosa dis-
tinta es suscribir el atropello de una
nación débil por otra fuerte, que,
además del botín, quiere entrenarse
para mayores empresas. Mussolini
ha invocado ante nosotros la Agencia
norteamericana—los confesores de hoy
son los correspondientes—su propósito
de no respetar la concepción está-
tica de la vida de los pueblos. Las
izquierdas, que han intentado una
revolución, luchan aquí precisamente
por haber roto la concepción está-
tica de la monarquía española. El
pasado, inerte, pero todavía macizo
y poderoso, se defiende. Ahora, que
la violencia y ruptura de un equili-
brio se legitiman cuando obedecen
a causas interiores y a fuerzas na-
cionales; pero seguirán llamándose
invasión, rapina y guerra de con-
quista cuando las produce un pue-
blo contra otro, con mayor razón
cuanto más roto y descalzo se halla
el agredido. Por eso nadie tuvo que
intervenir cuando Mussolini y sus
fascistas rompieron la concepción
estática de Italia en sentido contra-
rio al de los socialistas; pero es ju-
sto que alguien intervenga hoy, vién-
dolos romper la de Abisinia.

Que Inglaterra se atribuya esa
misión y que la haga por razones
de dudoso fundamento moral es co-
sa que nos obliga a dar otra media
vueltas al asunto, reparando en el
lucha de un imperialismo naciente
contra otro secular que se conside-
ra amenazado. Si llegara el poder
eficaz de nuestros principios demo-
cráticos a impedir el abuso de un
pueblo sobre otro y acabar con to-
dos los imperialismos, no sería mala
esta ocasión. No parece, sin embar-
go, probable que España pueda ofre-
cerle los medios coactivos de que
carece a la Sociedad de Naciones.

HOMENATGE A LA REINA ASTRID

Infermeres de guerra belgues a la seva arribada al Palau Reial per tal d'assistir a l'enterrament de llur
plorada reina
(Express-Foto.)

Un títol que és un encert

No podem resistir la temptació
de reproduir íntegrament un article de
«Bellafilla», magnífic d'intenció,
aparegut a les pàgines de La Pu-
blicitat. Estem segurs que a la
Lliga li plaurà tant com a nos-
altres;

«Hi ha en algun indret de Barce-
lona un setmanari que, aparegut
darrera l'últim octubre, arbora com
a títol-programa un adverbí de
temps: «Després». Tot seguit el títol-
programa en va semblar un encert.
La gent anciana del partit havien
estat els de l'«Abans». Entre l'«abans
i el després va passar una cosa o
altra que va servir per a esborrar
un article del reglament del partit,
ja innecessari d'article, s'entén; per-
què el partit encara ha estat útil
per a una coalició».

Veig una amable modestia en el
fet d'unes generacions que prenen
nom i fan paper de posteriors. Ja
és quin sentit concret donen aquests
joves més o menys ben conservats a
llur posició: no foren en el fet cen-
tral, reaccionaren contra ell, pogue-
ren amb lerrouxistes i gillistes cons-
tituir una reserva per a una política
catalana que podrien anomenar
d'autonomia dirigida. Són posteriors
al govern autòcton que sabotejaren,
al moviment popular que sempre
veien de mal ull: és a dir, no estan
vinculats amb el seu esperit, amb la seva
recordança. No hi han tingut con-
tacte, no en reben tradició. Però no
tenen pas la fatuïtat de dir-se an-
teriors a res. Reconeixen, i això sem-
bla honrat, que no estan en bona
situació per a les iniciatives. I això
és un guany per a la Lliga, que obéi
per tant de temps, i ben debades,
un realisme il·lusoriat — ho para-
doxa! — El realisme de les noves
generacions té un toc de desil·lusió
que el fa més simpàtic i, tot ben
considerat, més autèntic realisme.

La missió dels posteriors, si resta
fidel a aquest noi esperit realista, pot
ésser encara considerable. Hom
aconseguirà canviar el turment in-
definit de l'esperança per una con-
dició menys il·lusòria que no pas la
somiada en el temps dels «doctri-
naris», però encara assenyada i pro-
funda. El paper que jugaran aquestes
generacions, ja avui en condició
possessió d'un plaer recompartit, no
serà pas el de la severa pedra picada,
sinó el de la calc alligadora i ben
mitjancera i encabible, que pot
associar-se per als nous palaus amb
rocs, maons i el material més dècil
que es emprat a Timbuctú. Ja ha-
vien mostrat en aliances electorals

PERLES

FEMI són un prodigi de la ciència
moderna
REBUTGEU Imitacions!!

Paraules sota la pluja

La Publicitat comentant les pa-
raules de Gil Robles sota el cel
inclement, de Santiago — incle-
ment aquell dia —, diu:

«Però, si en les paraules del minis-
tre hi ha l'anunci d'esdeveniments
pròxims, si realment han de tenir
lloc, no obstant el fet, podem prepa-
rar-nos, hem de preparar-nos a no-
vetats de positiva transcendència. I
la primera novetat seria el mateix
anunci fet per una personalitat re-
vestida d'una autoritat tan elevada
dintre el govern de la República. De
moment, la comunicació prementera
de la reforma constitucional decre-
tada inajornable, amb la clàusula de
desnonament de les Corts actuals,
anava acompanyada de l'absolució
paternal dels que poques setmanes
enrera s'essargiaven en la redacció
d'un manifest ple d'arrogàncies i li-
teraries; allò que unes quantes se-
manes abans eren evasives expli-
cations de joves i tots plegets,
diuenge era sancionat, sub-
crit per l'orador cedista. El senyor
Gil Robles declarava que entre les
J. A. P. i la Ceda no hi ha altra
diferència que la que segueix un con-
tingut d'avançada del gros de l'ex-
ercit que el segueix segons una con-
cepció estratègica de conjunt. D'al-
tra banda, les declaracions de diver-
sos presidents d'entitats jacobines han
concordat del tot amb els punts de
vista exposats pel cap cedista a San-
tiago.

I ara hem de tornar a dir: «tin-
drà o no tindrà conseqüències po-
lítiques el discurs de diumenge? Si
no en té, pitjor per al qui l'ha pro-
nunciat; si en té, pitjor per a la
República i per a tots plegets.
No passarem gaires dies sense re-
pondre aquest interrogant, que en
altres circumstàncies hauria propor-
cionat, si més no, moments de ju-
stificació expectació al Parlament i
fora del Parlament.»

Un títol que és un encert

No podem resistir la temptació
de reproduir íntegrament un article de
«Bellafilla», magnífic d'intenció,
aparegut a les pàgines de La Pu-
blicitat. Estem segurs que a la
Lliga li plaurà tant com a nos-
altres;

«Hi ha en algun indret de Barce-
lona un setmanari que, aparegut
darrera l'últim octubre, arbora com
a títol-programa un adverbí de
temps: «Després». Tot seguit el títol-
programa en va semblar un encert.
La gent anciana del partit havien
estat els de l'«Abans». Entre l'«abans
i el després va passar una cosa o
altra que va servir per a esborrar
un article del reglament del partit,
ja innecessari d'article, s'entén; per-
què el partit encara ha estat útil
per a una coalició».

Veig una amable modestia en el
fet d'unes generacions que prenen
nom i fan paper de posteriors. Ja
és quin sentit concret donen aquests
joves més o menys ben conservats a
llur posició: no foren en el fet cen-
tral, reaccionaren contra ell, pogue-
ren amb lerrouxistes i gillistes cons-
tituir una reserva per a una política
catalana que podrien anomenar
d'autonomia dirigida. Són posteriors
al govern autòcton que sabotejaren,
al moviment popular que sempre
veien de mal ull: és a dir, no estan
vinculats amb el seu esperit, amb la seva
recordança. No hi han tingut con-
tacte, no en reben tradició. Però no
tenen pas la fatuïtat de dir-se an-
teriors a res. Reconeixen, i això sem-
bla honrat, que no estan en bona
situació per a les iniciatives. I això
és un guany per a la Lliga, que obéi
per tant de temps, i ben debades,
un realisme il·lusoriat — ho para-
doxa! — El realisme de les noves
generacions té un toc de desil·lusió
que el fa més simpàtic i, tot ben
considerat, més autèntic realisme.

La missió dels posteriors, si resta
fidel a aquest noi esperit realista, pot
ésser encara considerable. Hom
aconseguirà canviar el turment in-
definit de l'esperança per una con-
dició menys il·lusòria que no pas la
somiada en el temps dels «doctri-
naris», però encara assenyada i pro-
funda. El paper que jugaran aquestes
generacions, ja avui en condició
possessió d'un plaer recompartit, no
serà pas el de la severa pedra picada,
sinó el de la calc alligadora i ben
mitjancera i encabible, que pot
associar-se per als nous palaus amb
rocs, maons i el material més dècil
que es emprat a Timbuctú. Ja ha-
vien mostrat en aliances electorals

PERLES

FEMI són un prodigi de la ciència
moderna
REBUTGEU Imitacions!!

Paraules sota la pluja

La Publicitat comentant les pa-
raules de Gil Robles sota el cel
inclement, de Santiago — incle-
ment aquell dia —, diu:

«Però, si en les paraules del minis-
tre hi ha l'anunci d'esdeveniments
pròxims, si realment han de tenir
lloc, no obstant el fet, podem prepa-
rar-nos, hem de preparar-nos a no-
vetats de positiva transcendència. I
la primera novetat seria el mateix
anunci fet per una personalitat re-
vestida d'una autoritat tan elevada
dintre el govern de la República. De
moment, la comunicació prementera
de la reforma constitucional decre-
tada inajornable, amb la clàusula de
desnonament de les Corts actuals,
anava acompanyada de l'absolució
paternal dels que poques setmanes
enrera s'essargiaven en la redacció
d'un manifest ple d'arrogàncies i li-
teraries; allò que unes quantes se-
manes abans eren evasives expli-
cations de joves i tots plegets,
diuenge era sancionat, sub-
crit per l'orador cedista. El senyor
Gil Robles declarava que entre les
J. A. P. i la Ceda no hi ha altra
diferència que la que segueix un con-
tingut d'avançada del gros de l'ex-
ercit que el segueix segons una con-
cepció estratègica de conjunt. D'al-
tra banda, les declaracions de diver-
sos presidents d'entitats jacobines han
concordat del tot amb els punts de
vista exposats pel cap cedista a San-
tiago.

I ara hem de tornar a dir: «tin-
drà o no tindrà conseqüències po-
lítiques el discurs de diumenge? Si
no en té, pitjor per al qui l'ha pro-
nunciat; si en té, pitjor per a la
República i per a tots plegets.
No passarem gaires dies sense re-
pondre aquest interrogant, que en
altres circumstàncies hauria propor-
cionat, si més no, moments de ju-
stificació expectació al Parlament i
fora del Parlament.»

Más, Grup femení del Clot, Tres
padres de Roses, Antoni Gasset, Pe-
peta, Beneta, Albert, Josep i Fran-
cesc Turon, Amadeu Alemany, Una
velleta de 84 anys, de Sants, Família
Massip.

En una propera edició continua-
rem la llista del visitants.

LLEGIU CADA DIA LA HUMANITAT

AJUNTAMENT

LES BOTZINES HAN DE
DONAR TOTES EL «RES
NATURAL

Interinament i mentre es porta a
terme el Reglament per a la Regu-
lació i Dissimulació dels Sorolls Ur-
bans, en estudi per la Ponència del
Laboratori d'A. E. M. S. U. afecte
a la Comissió de Circulació, el con-
seller regidor gestor de Circulació i
Guàrdia Urbana, doctor Farrero, ha
signat amb data d'avui el Decret se-
güent:

I. Queda terminantment prohibit,
en el terme municipal de Barcelona,
l'ús de claxons, botzines d'aspiració
polifòniques i similars, de tot agut o
estrident, impropies per a l'interior
de la ciutat, les quals, lluny d'obte-
nir el resultat que el conductor per-
segueix, sobressalten el transeünt i
molesten el veïnat.

II. Mentre no s'estableixi el so-
pítup que determinarà i controlarà
el Laboratori d'Assaig i Estudi per al
Minivament dels Sorolls Urbans,
hom posarà una discreta botzina o
claxon de tot únic, «res natural», el
volum de la qual pugui ésser perce-
but a vint metres de distància.

AVIS ALS CONTRIBUENTS

El conseller regidor gestor de Fi-
nances posa a coneixement dels
contribuents pels arbitris de: genera-
dors, ascensors i montacàrregues, in-
specció de dipòsits d'aigua, veles, cos-
sos sortits, rètols bandera, portes
que obren a l'exterior, ús de guals,
clarabolis i reïxes, finesques sense
water, picaportes, aparells de calefacció,<

EL TREBALL

LA C. N. T. I LA UNITAT
DELS TREBALLADORS

Dos documents importants

A «Solidaridad Obrera» del 3 d'aquest mes es publiquen dos documents que són tota una revelació. L'un, és del Sindicat Regional de Llum i Força, i l'altre, del «Sindicat Unico de Luz y Fuerza» de la C. N. T. El primer, va adreçat al Sindicat Unico de la C. N. T., i diu que, per tal que havent estudiat curosament la situació social de Catalunya, que com a tots sabem, se orienta cada dia més descaradament hacia el feixisme, i com a conseqüència de ello el perill cada vez mayor de que a los obreros y empleados de Gas y Electricidad nos sean arrebatadas las importantes mejoras que hemos conquistado a las Empresas, este C. de Relaciones ha sacado la conclusión que los obreros y empleados de esta industria no pueden ni deben permanecer indiferentes ante este peligro, y que es de necesidad inmediata, si aproximamos de una manera justa la situación y sus consecuencias para los obreros y empleados de Gas y Electricidad tomar las medidas que mejor y más rápidamente garanticen la defensa y mejoramiento de sus intereses.

PROPOSTA UNITAT D'ACCIO

Tot seguit, amb una sèrie d'arguments capaçs de convèncer qualsevol obrer conscient del seu deure, com a explotat, proposa al «Sindicat Unico de Luz y Fuerza» una unitat d'acció en la qual entrarien la C. N. T., la U. G. T., el C. A. D. C. I., el Sindicat General de Tècnics, per tal de formar un bloc compacte per tal d'imposar respecte a les empreses i defensar els interessos dels treballadors de Llum i Força, car:

«Para nadie es un secreto que las Empresas de Gas y Electricidad, aprovechándose de la situación, favorable a sus intereses, pretenden por todos los medios romper sus compromisos con los obreros y empleados (contrato de trabajo, bases, etc.), y, a pesar de que los afiliados de todas las organizaciones, en primer lugar los nuestros, están dispuestos a defenderlos, es también cierto que la lucha separada de cada organización favorece toda clase de maniobras de las Empresas, debilitando así el esfuerzo que cada una de ellas realiza por defender intereses de sus afiliados.»

OBJECTIU DE LA UNIFICACIO

Fent esment de les bases de treball, diu el Sindicat Regional de Llum i Força:

«Nuestra unificación debe tener como objetivo inmediato la reforma del contrato de trabajo, cuya denuncia debe hacerse antes del mes de octubre. Por otra parte, las bases de los compromisos de la C. N. T. contemplar también pronto con dos años de duración, siendo lo más probable que necesiten alguna reforma. Esta coincidencia nos da la ocasión de hacer un contrato de trabajo único o unas bases, si así se acordara con todo el personal de Gas y Electricidad. Estos serían los primeros beneficios que el personal de esta industria obtendría de la unificación.

Basándose en las razones ya expuestas y colocando los intereses de los obreros y empleados por encima de partidismos, de rencores y luchas personales que tanto daño hacen a la clase obrera, el Sindicato Regional de Luz y Fuerza de Cataluña, plantea la cuestión de la unificación a las organizaciones ya mencionadas dentro de la mayor cordialidad y con sinceros deseos de llevarla a la práctica lo más rápidamente posible.»

NEGATIVA A UNIR-SE

Per una banda, els arguments del Sindicat Regional de Llum i Força a favor de la unitat proletària, i per l'altra, la resposta del Sindicat Unico, que és una negativa rodona per a la unitat.

Veguem aquest paràgraf:

«En vuestro primer párrafo, nos hablais de un estudio detallado que realizáis sobre la situación actual, y del cual sacáis la conclusión de que el feixismo avanza con pasos alarmantes, y ligais a este avance el hecho de que, aprovechándose de esta circunstancia, las Empresas arrebatan a los empleados las mejoras, con tanto tesón conquistadas.

Por nuestra parte, si decimos que no vemos esta cuestión como vosotros la véis, pues entendemos que una cosa ha de ir desligada de la otra.

Por ejemplo, nada tiene que ver el avance del feixismo con el respeto que los trabajadores pueden y deben exigir a sus ventajas conquistadas.

Los Sindicatos de la C. N. T., dirigidos, ara, por la F. A. I., como es pot veure, consideren que el triomf del feixisme res no té a veure amb les conquestes proletàries.

Els dirigents d'aquests deuen viure a la llum, car altrament no és possible que poguessin fer semblant afirmació.

EL QUE DESCONEIXEN

Deuen desconèixer l'anul·lació de la Llei de Termes Municipals, que protegeix els treballadors agrícoles de l'avaria dels terrenys afavorits pels feixistes espanyols. Potser es pensen que encara està en vigència la Llei de Contractes de Treure, que afavoria la situació precària dels rabassaires de Catalunya. Potser no saben que s'ha reformat la Reforma Agrària i així mateix deuen ignorar que els Jurats Mixtos estan virtualment deserts i que el dret de vaga és un mite.

Llegiu LA HUMANITAT

LA FAI NO VOL UNIONS

La FAI no admet unions ni consells de ningú. Llegiu, si us plau:

«Os referis en el quinto párrafo a la coincidencia, que consideras oportuna, de que estando a término todos los contratos que con los trabajadores tienen establecidos las Empresas, sería conveniente unificar la renovación de los mismos para así conseguir uno de los primeros beneficios para los trabajadores en general. Por nuestra parte, para contestar a dicha sugerencia, después de abundar en los temas ya especificados, os tendríamos que añadir que, cuando nosotros tengamos necesidad de presentar nuevas bases a las Compañías, procuraremos citar

«A este Sindicato no le interesa la unificación para las luchas económicas con las Empresas, con los elementos que actualmente formáis los distintos sectores que decís representar a los obreros, mientras estos elementos continúan ostentando el nombre que en discregación a nosotros adoptaron.»

L'UNIC INTERES D'ELLS

Les Empreses, doncs, poden estar ben tranquil·les, car a la F. A. I. no l'interessen altres treballadors que els que segueixen les seves instruccions. Dels altres, no en volen saber res. I, per últim, afirma que:

«La C. N. T. espera con los brazos abiertos a todos los que, reconociendo noblemente sus errores, están dispuestos a volver a enrolarse en sus filas, en las cuales no se toleran ni jefes, ni jerarquías de ninguna clase; pero no está dispuesta a entrar en negociaciones con nadie que después de haber intentado deshacer sus cuadros ahora pretendan erigirse como una fuerza con la cual ella tenga que pactar.»

Com es pot veure, els únics que tenen la raó, els que mai no s'equivoquen són els faixistes. Pactes amb altres treballadors? De cap manera! Si volen alguna cosa, les majors han d'anar a trucar a les portes de les minories i demanar-los que els dirigeixin, car tot el que no està amb la F. A. I. és incapaç.

Treballadors catalans, mediteu aquestes actituds sucides.

L'ORGANITZACIO INTEGRAL DE L'ESTAT

La tècnica com a funció social

Sempre he tingut el presentiment que la incorporació dels valors espirituals de l'home com a òrgan organitzador de l'Estat, donarien a la vida social aquell punt d'equilibri que no té la política i l'economia per si soles no poden aconseguir-ho ja que es troben en els dos extrems oposats de la vida social, i que per tant, acarats l'un contra l'altre, no fan més que anar a la saga del poder suprem de l'Estat i deixar l'organització social sense vida.

Com a mitjà entre els problemes polítics i econòmics que té la humanitat plantejats, ha d'haver-hi una sensibilitat noble, una intel·ligència coordinadora, un esperit que realitzi la funció integradora; que estableixi la competència i la competència, com entre les funcions vegetatives de relació social de la persona hi ha un esperit que unifica i centralitza les dones als actes humans, jerarquia moral. Si sotraïem la capacitat ètica a la Persona o a l'Estat, esdevendrien éssers de funcions automàtiques, materials. Una manifestació grollera, primària, impersonal.

PERSONA I SOCIETAT

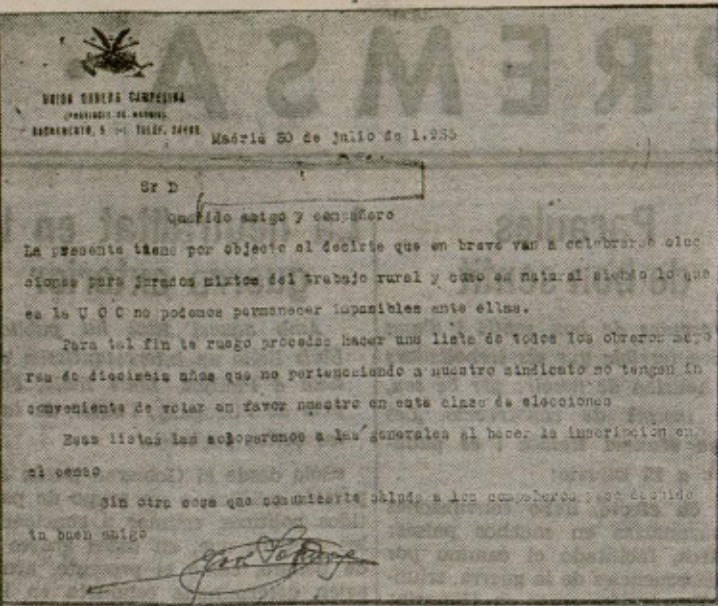
Per això, abans de prosseguir en l'exposició serà oportú recordar-se l'clarment els límits haguts entre Persona i Societat. Cal destacar que no són una mateixa cosa malgrat indistinxibles separats. El primer tret indistinxible és que mentre la Persona té una vida i una acció limitada, la Societat perdura en el temps i la seva constitució íntima. Durkheim ja ha fixat amb certa austeritat, encara que no estem conformes amb les seves deduccions, que «la Societat té una naturalesa pròpia i per consegüent exigències completament distintes de la qual implica la nostra natura d'individus... que en ultrapassar nos ens obliga al sacrifici d'excèdits-nos». Si la Societat es manifesta com un organisme que explota la Persona, és degut que l'individu no ha sabut, fins ara, organitzar-la de manera que respongui a fins específicament humans. Si l'home és feble davant el poder monstruós de la Societat, amb tot té una potència espiritual i una unitat, que el conjunt gregari de la Societat ha provat, debades, de superar. Tots els assaigs que s'han fet, que es puguin fer i que es faran per a esclavitzar la Persona i sotmetre-la a empreses que desdiguin dels fins específicament humans, han fracassat i fracassaran. No hi val el maquinisme davant la veritat com no es troba terme mig entre vida i mort.

Heus per què cal admetre la realitat i la veritat socials. Admetre l'individu i la col·lectivitat, conèixer llurs necessitats i establir les funcions de relació que més s'adiguen a la constitució íntima dels factors que han d'integrar la Unitat Social. Aquest és el tema que els investigadors i que el congrés d'escriptors reunits a París han posat al descobert: Individualitat? Col·lectivitat? És possible la convivència i el respecte? S'ha de sotmetre l'individu a la col·lectivitat? Pot perdurar el camp-i-pugni del liberalisme?

Estem veient que els procediments d'administració de la cosa pública que van de l'anarquisme al comunisme passant per les dictadures, el liberalisme, control econòmic, socialitzacions no porten pas l'estabilitat ni el benestar desitjats. No són altrament que interpretacions parcials, i aquest error de tònica, ja els inutilitza de bon principi per a les grans concrecions històriques i les corrents populars. Els moviments d'afinitat i de cohesió resten neutralitzats tota vegada que en no admetre el conjunt de factors socials, d'una política de partit pres, de persecucions, de desigualtat i la injustícia, tant si és política com econòmica, o espiritual, mai no semblarà ni una concòrdia perfecta, ni una germanada permanent, ni una cultura superior.

HUMANISME

El plet de la Humanitat, repetim-ho, no és el plet d'uns quants; una raça, una classe, una dinastia o una fe, sinó que és el plet de l'home. De l'home fàbri i de l'home màquina; de l'home com a animal social o religiós, amb instints de conservació o de poder; i també

La «Unión Obrera Campesina», filial de «Acción Popular», que «organitza», amb tota cura, les eleccions per als Jurats Mixtos

CIUTADANS:

Trameteu llibres per a la Biblioteca per als obrers en atur forçós a la nostra Redacció.

CAL INTENSIFICAR ELS DONATIS!

litjar-ho d'acord amb les seves possibilitats, les necessitats públiques i les conveniències particulars.

Antropomorfisme. Amb la incorporació dels valors espirituals de la persona, de «contingut social», les funcions de l'organisme estatal queden perfectament coordinades i sensibles als problemes de la Societat; és a dir, amb possibilitat de solucionar els conflictes amb el mínim dolor i esforç. Passar del pla anímic a l'espiritual per tal d'aportar a l'home, i per al seu ús, un personal, ultra deslliurats d'intervencions miraculosos o de despotismes depòctics, ens permet treure de cada època i de cada generació el màxim resultat històric.

ANTROPOMORFISME

La voluntat d'ésser de cada Persona s'ha d'imposar al messianisme i a les divinitzacions. Ja comença a ésser absurd que es vulgui fer créixer al poble, que l'acció d'un cabdill o el prestigi d'una dinastia; un govern autocràtic o la política democràtica, per si sols, faran el miracle de solucionar la crisi de transformació de la nostra època.

Era ahir que el prestigi d'un jermarca o el d'un governant o d'uns estadistes reeixien a acoblar l'interès particular d'uns quants a la política nacional i es seguia novament a empentes i rodolons. Avui l'Estat és obligat a intervenir directament en els conflictes econòmics i socials perquè l'arbitrisme d'uns i la turpitud dels procediments administratius o l'anarquia en la producció i el consum deixarien consumir el poble en la misèria moral i orgànica, amb el fi de tenir-lo sotmès i manejar-lo al valde d'aquell delirí espectral que s'ha encomanat als conductors de pobles, de voler conquerir el Món per a deshumanitzar-lo.

Aquesta situació crucial o «decisiva» —com diuen—, obliga a cada element que té un valor útil a la Societat, a abandonar aquella especulació egoista que retrem per tal d'aconseguir una fortuna, una distinció, una categoria o un poder particular, i posar-se a conjugar-lo espontàniament incorporat a un Estat que és de tots.

L'Estat que no compli amb organismes apropiats a la funció integral que avui li encomana l'home, devorà els grans estadistes, els cabdills ben intencionats, els cervells privilegiats i els cors purs, total per a mantenir una aparença de benestar general i una ficció d'honorables amb si mateix. L'actual contextura de l'Estat ultra opressor a la revolució normal de la Humanitat, facilita l'explosió, el ressentiment, les lluites fratricides, el daltabaix econòmic, la inseguretat en el demà... Cal procedir a substituir-lo.

LLER

Una nota del ministre d'Agricultura sobre la importació d'adobs químics

Madrid, 4.—En el Ministeri d'Agricultura han facilitat la següent nota: «El director general d'Agricultura informa que, d'algun importador d'adobs químics, després de venen les etiquetes dels sacs en forma que sembla que contenen, a més del 1820 per cent d'acid fosfòric, una altra proporció igual de citrat amoníac soluble a l'aigua, amb evident propòsit d'originar una confusió als compradors, per tal de fer-los creure que es tracta d'un adob que conté tant amoníac, ja que l'esmentat citrat amoníac és solubles i no una metriaferritina.

Encara que per aquesta Direcció es coneix la procedència i els compradors de la partida d'adobs venuts en aquestes condicions, i s'han pres les mesures convenientes per tal d'evitar la repetició de tals casos i aplicar a aquestes les sancions que estableix el decret del 23 de febrer últim sobre la venda d'adobs, considerem oportú cridar l'atenció dels cultivadors sobre aquesta qüestió i recomanar-los al mateix temps que, en totes les partides d'adobs que adquireixin, exigeixin de les cases venedores l'expressió amb claredat, tant en les factures com en les etiquetes, la riquesa dels elements fertilitzants que conté i es consignen el tant per cent de nitrogen, acid fosfòric i potassa, i que, per a qualsevol dubte que se'ls ofereixi, consultin a la secció agrònoma de la província respectiva».

GOVERN GENERAL

Llegiu LA HUMANITAT

Contràriament al que va prometre als periodistes, el Governador general, interí, no facilità abir cap referència del Consell que els gestors de la Generalitat celebraren el passat dimarts. El senyor Pic no comparegué pel seu despatx de la presidència, malgrat que els periodistes l'esperaren pacientment. El seu secretari polític donà compte que el senyor Pic es trobava a l'Ajuntament de l'alcalde i que avui rebria, a la Generalitat, els representants de la premsa, per tal de facilitar la referència de la reunió dels seus gestors i al mateix temps explicar detalladament el programa i horaris dels festeigs que han quedat concretats per la festa major radical que comença el dia 8.

Llegiu LA HUMANITAT

Un retall de «La Vanguardia»

En la seva darrera edició, publicava una manifestació del gestor d'Governació de la Generalitat, senyor Jover Nonell, el qual, entre altres coses, deia:

«Li va ésser preguntat si s'autoritzaria la festa de l'onze de Setembre, i digué que, per estar la ciutat en estat de guerra, era assumpte de l'exclusiva competència de l'autoritat militar, però malgrat tot, el Govern de la Generalitat no se n'havia ocupat.

En preguntar-li si havia rebut algunes comissions que s'interessaven per aquest homenatge, manifestà que, fins a la data, ningú no li havia fet cap indicació.»

El «Butlletí Oficial»

En la seva edició d'ahir, publicà, entre altres, les següents disposicions:

Presidència. — Ordre donant publicitat al Decret del Govern de la República, del 29 del mes d'agost, en virtut del qual és prorrogat l'estat de guerra al territori de l'antiga província de Barcelona.

Governació. — Ordre rectificat la llista publicada com a annex A de l'Ordre del 28 d'agost, d'apassat, relativa als exàmens convocats a l'Escola d'Administració Pública pel Decret del 9 de juliol del 1935.

Cultura. — Ordre obrint un concurs per al proveïment de la vacant d'una plaça d'ajudant del Servei Meteorològic de Catalunya.

Economia i Agricultura. — Ordre nomenant, en virtut de còrrecs, Ajudant de Monts, adscrit al Servei Forestal de la Generalitat, amb residència a Girona, el senyor Ermini Fluxà i Pastor.

Ordre desestimant el recurs interposat per la senyora Bàrbara Casals i Baquer, conjuntament amb el senyor Enric de Vilardaga i Prats, contra la multa que els fou imposada per haver efectuat una tallada abusiva d'arbres.

Treball. — Ordre nomenant Vicepresident del Consell de Treball de Catalunya el senyor Antoni Forn i Perelló.

Ordre nomenant Inspector de Treball interí, a les comarques de Girona, el senyor Josep Molla i Montaner.

Millors dels bitllets quilomètrics i dels d'anada i tornada a preus reduïts per ferrocarril

Han estat introduïdes unes interessants millores a la tarifa de bitllets quilomètrics i a la dels bitllets d'anada i tornada, per tal de donar-los una major elasticitat i d'augmentar les facilitats per al seu ús.

Els bitllets quilomètrics podran ésser utilitzats per diferents persones, sense que calgui, com fins ara, que pertanyin a una mateixa família o raó social. Això fa que els seus avantatges siguin assolibles a tot grup que accidentalment es formi. El mínim de 30 quilòmetres per viatge que fins ara era exigida, ha estat suprimit, amb la qual cosa no es produirà cap pèrdua de cupons en els viatges curts. La durada del bitllet el pagament d'un petit recàrrec sobre el preu dels quilòmetres sobrants que es prorrogui. Finalment els possessors de bitllets quilomètrics que siguin viatjants o agents comercials tindran dret a una important reducció en les facturacions de llurs bagatges i mostres.

Pel que fa als bitllets d'anada i tornada a preus reduïts que existeixen entre totes les estacions de les principals Companyies de ferrocarrils, en el successiu es podran utilitzar en tots els trens expressos (amb la sola excepció dels de luxe) i permetran que el viatger s'aturi a totes les estacions del trajecte que li plagin. Aquests bitllets es podran prorrogar dels vegades i la seva tarifa ha estat unificada a totes les línies i Companyies, cosa que simplifica el càlcul dels preus.

J. VILA FONTSERÉ

IMPRESSOR

ASSADENTA A LA SEVA CLIENTELA EL TRALLAT DELS SEUS TALLERS I DESPATX A:

Diputació, 78 -- Telèfon 36402 -- BARCELONA

La Justicia

L'ENTERRAMENT DEL SENYOR LOPEZ AVILES

Tal com anunciàrem en la nostra edició d'ahir, a les onze del matí tingué lloc l'acte de l'enterrament del President de l'Audiència, senyor Manuel López Avilés.

La fúnebre comitiva sortí del domicili del finat, carrer de Clari, i obrí la marxa una secció de la Guàrdia Municipal mudada, seguida dels capellans, el coxe fúnebre, ordanances del Circol Equitèstic, de l'Audiència, de la Generalitat, i del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Presidia el Governador general, senyor Pic i Pon, el general de la Divisió senyor Sánchez Ocaña, el senyor Anguera de Sojo, el President del Tribunal de Cassació, senyor Santiago Gubern, els senyors Escallers, Torrens i Jover Nonell, consellers gestors de la Generalitat, el President accidental de l'Audiència, senyor Pomares, el senyor Jaumar en funcions d'alcalde accidental i el delegat de Marina, senyor Verdugo.

Una segona presidència anava formada pels familiars i fill del senyor Duadale que portava la representació del ministre de Justicia.

La tercera presidència la integraven els magistrats del Tribunal de Cassació, amb el Procurador de Catalunya, senyor Duran d'Ocón i el secretari senyor Barba i Porret; els magistrats senyors Leca i González Andia; el cap superior de Policia i el Fiscal del Tribunal de Cassació, senyor González.

Seguidament venien nombroses representacions de totes les Corporacions oficials, Col·legi d'Advocats, de Procuradors, Junta de l'Associació d'advocats, Col·legi de Substituts i tassistors i gran nombre d'amics particulars del finat.

Viérem també tots els oficials i dependents de l'Audiència, relators, secretaris judicials, secretari de l'Audiència senyor Enríquez i moltes altres personalitats que seria difícil recordar.

A l'església de la Concepció els capellans cantaren un respons al càdaver i seguidament el dol s'acabà.

Molts dels assistents acompanyaren el càdaver fins al Cementiri, donant una prova de les moltes simpaties i de l'afecte que comptava el senyor López Avilés entre nosaltres (d. e. p.)

NOTICIARI

AHIR NO SE CELEBRA CAP VISTA

Amb motiu de celebrar-se l'enterrament del President de l'Audiència, senyor López Avilés, ahir no es va celebrar cap vista.

A DISPOSICIO DEL JUTAT

Ha estat posat a disposició del jutjat de guàrdia Vicenç Rodríguez Olivares, al qual en un escurall efectuat al seu domicili del carrer de Madrid Ras hi foren trobades 900 pessetes i segells de cotització d'una determinada entitat que no era el «Sindicat Lliure».

UNA VISTA IMPORTANT

Demà es veurà davant el Tribunal d'Ordre la vista contra Agustí Burillo, processat pel suposat delict d'assassinat.

La pena demandada pel fiscal és molt important.

NO FOU UN SUICIDI

El jutjat ha posat en clar que l'ocorregut a la senyora Bàrbara Casals no fou un intent de suïcidi, sinó una caiguda casual.

MAS & ROCA

CAMISERS

GRANS REBAIXES PER FI DE TEMPORADA

PORTAFERRISSA, 24 i 26

FONTANELLA, 16

Concurs Fotogràfic de les fires i festes de Gràcia

Segona llista de premis que la comissió encarregada pel Comitè de Fires i Festes de Gràcia ha rebut per a premiar les obres que es presentin per al Concurs fotogràfic dedicat a les festes d'aquesta barriada, que es varen celebrar els dies del 15 al 18 del mes passat.

C. Behemuni, un trespas; Indústries Fotoquímica Nacional, 25 pessetes en material fotogràfic Gevart; Carles Baum, 25 pessetes en material Cosmoleusser; I. Salvador, 25 pessetes en material Crítium i Bergman; E. Gruner, 10 pessetes en material Mimos; J. Martínez Villaspesa, 10 pessetes en material Jouglu-Lumière; Cosmofotografics Fernández, 10 pessetes en material; Kodak, S. A., 3 ampliacions de luxe a cada una de les col·leccions millor presentades amb negativitat Kodak; A. Weber, un lot d'Albans; Optica Americana, una jupa; Gamisans, Fotograf, una fruita de cristall tallat; un anell; una ploma estilogràfica i un llaç de cinc minuts; Ramon Clotet, un porta-retrats i un mirall de butxaca, que com a obsequi es donarà a tots els concursants.

Els treballs han de lliurar-se al Centre de Gremis (Sant Jaume, número 10), secretaria de l'Associació d'Indústries i Comerciants de Gràcia, de cinc a set.

En cap llar catalana no ha de mancar LA HUMANITAT

EL PETROLI ABISSINI

La "Standard Vacuum Oil" renuncia a la concessió a causa de la pressió del govern americà

A LA S. DE N.

(Ve de la pàg. 1)

drà gran ressonància als Estats Units sobre la política que desenvolupa en l'esdevenidor el Govern de Washington.

El senador Pope ha dit, també: "Un fet isolat com ha estat la concessió petrolera a Abissínia no ha evidenciat el fet que resultaria arriscar els Estats Units a una guerra".

Ha dit també, que fins ara, la immensa majoria, per no dir la totalitat, dels periòdics estatunidencs, propugen el principi de la seguretat col·lectiva.

"Creo —ha continuat dient el senador Pope— que si la Societat de Nacions aconseguís impedir la guerra entre Itàlia i Abissínia, demostraria que és capaç de posar a la pràctica l'estimable principi de la seguretat col·lectiva. Si es produís aquest èxit, estic segur que l'opinió estatunidencs evolucionaria ràpidament i simpatitzaria amb el projecte de col·laboració dels Estats Units en les activitats de l'organisme de Ginebra.

Si, pel contrari, fracqués una vegada més l'organisme internacional, és de temer que els progressos realitzats es perdessin per sempre o, almenys, per molts anys, i que el poble americà s'apartaria de les institucions internacionals.

El senador Pope, representa el mateix Estat que el famós senador Borah, essent adversari polític d'aquest.

L'anul·lació de la concessió aclariria l'ambient

Ginebra, 4. — L'expectació que als cercles internacionals regnava aquests darrers dies, ha disminuït quelcom davant l'anunci que anava a ésser anul·lada la concessió petrolera atorgada pel Negus a una companyia americana.

S'espera que la dita decisió aclarirà el xic de la situació i faciliti les discussions per la via diplomàtica, que ja han començat.

No s'ha arribat encara a un acord sobre la conducta a seguir en la sessió del Consell d'aquesta tarda, cosa que ha estat discutida àmpliament en una conferència que han tingut aquest matí els senyors Laval i Eden igual com si ambdós delegats han de presentar un informe separat sobre la ruptura de la Conferència de París o és més convenient un informe conjunt anglo-francès. Hi ha també la possibilitat que es presenti un report comú, però amb comentaris separats dels senyors Laval i Eden.

Es encara molt dubtós que el Consell celebri avui sessió pública, per creure's que la sessió secreta, que començarà a les quatre tindrà una durada extraordinària, i depen d'aquest extrem que la sessió pública tingui o no lloc durant el dia d'avui.

El "Times" creu que cal conservar el prestigi de la S. de N.

Londres, 4. — La major part dels periòdics d'aquest matí, s'abstenen de formular judicis o vaticinis sobre la sessió de la S. de N. anunciada per a aquesta tarda.

El "Times" posa de relleu que la labor a realitzar per Ginebra apareix claríssima, és a dir, que de consilior, sobretot, en defensar el prestigi de l'organisme internacional i assegurar el desenvolupament de les seves funcions, dirimint les disputes mitjançant les oportunes negociacions, però sense apellar a l'ús de la força.

La Comissió de l'Ual-Ual no fa cap efecte

París, 4. — El resultat dels treballs de la Comissió italo-etíopica que entenia l'incident de l'Ual-Ual, no ha originat cap reacció en ésser coneguts als cercles polítics.

No concorda en efecte, cap importància a aquest laude, que no modificarà en res els debats de Ginebra ni les qüestions relatives a les relacions italo-etíopies.

Els delegats de Portugal i Austràlia, conferencien

Ginebra, 4. — Eden ha celebrat aquestes conferències amb el delegat de Portugal senyor Vasconcelos i amb el delegat d'Austràlia senyor Bruce.

Aloisi no va ésser ahir a Aix-les-Bains

Ginebra, 4. — Des de Roma i des de Londres s'ha desmentit que el baró Aloisi estigués ahir a Aix-les-Bains, conferenciant amb el senyor Baldwin, el qual solament va rebre la visita del senyor Eden, que tornà ahir mateix de Ginebra i posà al corrent Laval de les seves converses amb el Premier britànic.

Els membres del Consell

Ginebra, 4. — Dels 15 membres que integren la S. de N., dos es troben absents per dimissió (Alemanya i Japó). Per assistir a les sessions es troben a Ginebra els delegats següents:

Per França: Laval.
Per la Gran Bretanya: Eden.
Per Itàlia: Aloisi.
Per la Unió Soviètica: Litvinov.
Per l'Excoel·lència: Benes.
Per Mèxic: Gómez.
Per la República Argentina: Ruiz.
Per Xile: Rivas Vicuña.
Per Espanya: López Olivan.
Per Austràlia: Bruce.
Per Polònia: Beck.
Per Dinamarca: Munch.
Per Turquia: Tefik Rudschi Aras.

La sessió privada i pública del Consell

Ginebra, 4. — La sessió privada del Consell de la Societat de Nacions ha durat deu minuts. En ella s'ha examinat la qüestió del reglament. Poc després de la sessió privada del Consell s'ha celebrat la reunió pública. El saló es trobava ple de públic.

blic, i hi havia nombrosos periodistes.

Presideix el senyor Enric Ruiz Guinard, representant de l'Argentina.

Unes consideracions del President

El senyor Ruiz Guinard fa constatar a l'ordre del dia de la reunió del Consell únicament figura la diferència italo-etíopica.

El president invoca el delegat d'Etíopia perquè s'assegui entre els membres de la Mesa del Consell.

En el seu breu discurs, el President ha manifestat també que el text de la sentència arbitral sobre l'incident de l'Ual-Ual, serà dintre poc telegrafada a tots els membres del Consell.

Important discurs de Sir Eden

El senyor Eden, en nom de la Gran Bretanya fa ús de la paraula. (Expectació.)

Recorda que d'ençà que acabà la guerra, les nacions s'esforçaren a crear un organisme internacional per tal d'evitar els conflictes armats.

Fa menció dels compromisos contraïts pel Pacte de París i recorda que s'institueix un nou mecanisme, dirigit per la Societat de Nacions. L'espirit dels fonaments d'aquest organisme, s'ha comprès perfectament, i la qual cosa pot assegurar-se que no fracassarà.

El senyor Eden declara després que entre Itàlia i la Gran Bretanya no existeix, en l'apreciació del problema etíop, cap diferència d'ordre polític o econòmic, i que si ambdues nacions continuen la seva col·laboració, no desconfiarà de poder trobar un arranjament pacífic del conflicte.

El senyor Eden, després d'haver donat compte del tractat i la Conferència tripartita celebrada a París, diu:

"Comencem que la situació d'Abissínia té necessitat de reformes sense que aquestes representin ni molt menys, un perill per a la seva independència.

Com a membre de la Societat de Nacions, Abissínia pot recórrer a l'organisme ginebrí, perquè se li presti el que és honorari en l'obra del seu desenvolupament."

Discurs del senyor Laval

Ginebra, 4. — Fa ús de la paraula el senyor Laval, el qual diu: La bona voluntat de França roman fermament partidària de l'obra de conciliació empresa sota l'autoritat de la S. de Nacions.

El ministre d'Afers Estrangers francès sosté el criteri que la pau per tota la zona assegurada dintre del quadre del pacte, Abissínia, que el Consell de la S. de N. pot començar amb la franca col·laboració de França.

El senyor Laval afegeix que les qüestions del delegat italià seran examinades pel Consell amb l'atenció més detinguda "line la convenció que el delegat d'Itàlia facilitarà tot el que pugui la intenció de conciliar que anima la major part dels membres de l'organisme ginebrí".

"Acabem d'escoltar el delegat britànic que ha proclamat la fidelitat del seu país al principi de seguretat col·lectiva representada pels ideals de la Societat de Nacions. Ningú millor que França no pot alegrar-se de semblant afirmació. Puc assegurar que cap altre Govern millor que el francès no ha emprat la seva activitat per a defensar aquest principi sobre el qual es basen tots els compromisos internacionals del nostre país.

A continuació el senyor Laval afirma la seva confiança en la Societat de Nacions. Recorda que gràcies al real concurs d'Anglaterra, Itàlia i d'altres potències s'ha suprimit el vell ill de guerra en el problema del Sàrr i en la diferència hongaresa iugoslava.

El delegat francès ha acabat d'ent: "Proseguirem les nostres esforços i complirem amb el nostre deure de membres de la Societat de Nacions i no negligim res per arribar a un acord pacífic de la diferència que ens ha estat sotmesa.

Desitgem respectar les obligacions dels pactes i voler servir la pau."

Un agre discurs d'Aloisi

A continuació parla el baró Aloisi, delegat d'Itàlia.

Diu que Etiòpia intensifica la política d'armaments dirigida contra les nacions italianes, la qual cosa multiplica les provocacions i portaria a terme mesures contràries a la situació italiana.

Després d'aquestes amargues experiències, sovint sangnantes, Itàlia és convençuda que Etiòpia era per a ella un enemic irreducible, la mala fe del qual no s'ha desmentit mai.

Hagué de convèncer-se, a més, que cap política de confiança o Tractat d'amistat no ha aconseguit canviar aquesta actitud.

Itàlia no pot persistir en una situació passiva davant un Estat bàrbar incapaç de controlar-se el mateix i controlar poblacions subjectes que podersament armades amenacen les fronteres italianes.

Etiòpia reafirma la seva confiança en la S. de N.

El delegat abissini, que ha parlat després, ha rebutjat energicament les acusacions del baró Aloisi contra la bona fe d'Etiòpia i ha reafirmat que el seu país ha dipositat la seva confiança en la Societat de Nacions.

Parla a continuació el delegat d'Espanya, que defensa calorosament els principis de la S. de N. Després del discurs del delegat espanyol, el Consell ha aixecat la sessió.

Sembla que el Consell, per ara, ja no s'ocuparà més d'Abissínia

Ginebra, 4. — La sessió del Consell de la Societat de Nacions ha durat deu minuts. En ella s'ha examinat la qüestió del reglament. Poc després de la sessió privada del Consell s'ha celebrat la reunió pública. El saló es trobava ple de públic.

sell de la S. de N. fou aixecada després del discurs del delegat espanyol. No s'ha fixat data per a la pròxima reunió; però s'anuncia que el representant abissini es reservava tots els seus drets per a tractar en detall tots els punts presents pel delegat italià, en el seu discurs i en el memorandum.

La impressió, no obstant, és que el Consell s'ocuparà ara d'altres qüestions, ja que està molt pròxima la reunió de l'Assemblea i que no tornarà a tractar de la qüestió italo-abissínia fins que les grans potències hagin esgotat totes les negociacions directes.

O Itàlia o Abissínia, diu Aloisi als periodistes

Ginebra, 4. — Contràriament al costum de la delegació italiana, el baró Aloisi ha rebut els periodistes després de la sessió del Consell i s'ha ofert contestar les preguntes que el l'essen.

Entre el que ha manifestat el baró Aloisi destaca l'afirmació que Itàlia està resolta a mantenir les seves mans lliures a Àfrica.

Preguntat sobre si Itàlia pensava en la possibilitat d'abandonar la Societat de Nacions, el baró Aloisi ha dit que l'organisme ginebrí ha d'evitar entre Itàlia o Abissínia.

Un altre periodista li preguntà si Itàlia es sentiria obstaculitzada en la seva acció militar, per la seva qualitat de signant del Pacte Kellogg. El baró Aloisi ha contestat que, a l'igual que Anglaterra, Itàlia havia fet les seves reserves en signar el pacte, que no pot aplicar-se en el que es refereix a territoris colonials.

"Dels incidents de l'Ual-Ual no en té la culpa ningú..."

Ginebra, 4. — Durant la celebració de la sessió del Consell de la S. de N. ha estat distribuït entre els delegats el text del veredict de la Comissió de Conciliació que ha entès en els incidents de l'Ual-Ual.

En el document es declara que la responsabilitat dels incidents, que és especialment important per la gran quantitat d'aigua que hi existeix, està habitada per nòmades. El fet que dita regió hagi estat sota el control d'Itàlia des del 1928 i administrada per les autoritats italianes, des de l'agost del 1930, ha fet que Itàlia estigués envigorada de la seva sobirania sobre aquell territori, mentre que el Govern abissini es trobava igualment convençut que la regió de l'Ual-Ual li pertanyia.

La Comissió ha arribat, per últim, a la conclusió que: "La responsabilitat dels incidents, no pot ésser fets responsables dels incidents de l'Ual-Ual, i

Segon, que a pesar que el Govern abissini no té cap interès a provocar dits incidents, l'actitud de les autoritats locals pogué donar la impressió que intentaven un atac. No obstant, això no prova que el Govern abissini pogués ésser responsable dels incidents.

Els termes del Memoràndum italià

Roma, 4. — Els periòdics de la nit publiquen el text del memorandum que Itàlia presenta a la S. de N.

En ell es relaciona els esforços fets per Itàlia per arribar a una solució amistosa dels problemes econòmics i polítics.

S'afegeix que en els últims quaranta anys les relacions entre Itàlia i Abissínia han estat pertorbades per quatre obstacles:

Primer. Denegació per part d'Abissínia de fixar d'una vegada per sempre les fronteres entre el seu territori i el de les colònies italianes i la consegüent ocupació, per tal motiu, de territoris italians.

Segon. Infraccions continuades de la immunitat de les representacions diplomàtiques i consulars d'Itàlia a Abissínia.

Tercer. Perllongada negligència vers les vides i propietats dels súbdits italians residents a Abissínia, el desenvolupament econòmic dels quals ha estat obstaculitzat per tots els mitjans.

Quart. Violents atacs contra les vides i propietats dels súbdits italians fins en el propi territori italià.

Després diu el memorandum que aquests quatre punts justifiquen plenament l'afirmació que Abissínia ha fallat a totes les obligacions que té contraïdes amb Itàlia, particularment la de violació dels Tractats signats directament entre ambdós països, a més que aquestes violacions no han estat episodis esporàdics, sinó sistemàtics.

El memorandum procedeix a continuació a recollir els seus quatre punts.

La segona part del memorandum es refereix a l'actitud d'Abissínia amb relació a la Societat de Nacions, argumentant que aquest país no ha acomplert les seves obligacions, entre elles l'abolició de l'esclavitud. El document diu que cap membre de la S. de N. no pot dret a presentar reclamacions davant ella fins que hagi complert les seves obligacions.

Es declara a continuació que Abissínia constitueix un perill constant per a Itàlia a causa que amenaça les seves colònies de l'Àfrica, i que Abissínia, ella mateixa, s'ha col·locat al marge de la Societat de Nacions i no pot disposar-se cap confança en aquest país com a membre de l'organisme internacional.

ELS NOTABLES ETIÒPICS S'INCLINEN PER UN MANDAT BRITÀNIC

Londres, 4. — Comunicant d'Addis Abeba a l'Agència Reuter que nombrosos notables abissinis estan cada vegada més convençuts que l'única sortida de la situació desesperada actual és concedir a la Gran Bretanya un mandat a Etiòpia.

L'Agència Reuter afegeix: "Els notables abissinis consideren aquesta suggestió com a absolutament insensata. Amb tot, en aquests últims temps s'ha efectuat una capgirada considerable a l'opinió pública.

Es evident que els cirkols responsables estan examinant aquesta qüestió molt seriosament.

A LONDRES MATEIX ASSEGUREN QUE HI HA CAPITAL ANGLESOS COMPROMESOS

Londres, 4. — Les ramificacions de l'afar Rickett sembla que són moltes, més importants i nombrosos del que primerament es va creure. En determinats centres polítics anglesos no s'exclou la possibilitat d'una participació de capitals particulars anglesos. Sense posar en dubte la conclusió negativa a què

Els altres grups que hi tenen participació no volen renunciar

A Londres hi ha el convenciment que entre els concessionaris hi ha súbdits britànics

A LONDRES CONSIDEREN QUE LA CONCESSION FERA IMPOSSIBLES LES SANCCIONS

Londres, 4. — A poques hores de la reunió del Consell de la Societat de Nacions, en els cercles autoritzats d'aquesta capital, s'expressa la temença que l'afar de les concessions petrolíferes d'Abissínia ha donat un cop mortal a la qüestió de les sancions.

En general es creu que la sollicitud de sancions hauria trobat un ambient més favorable si el Negus no hagués signat les concessions.

Es creu que l'afar Rickett influirà desfavorablement contra la tesi anglo-abissínia de sancions a Itàlia.

LA "STANDARD VACUUM OIL COMPANY" RENUNCIA A LA CONCESSION D'ETIÒPIA

Washington, 4. — La declaració nord-americana feta oficialment ahir sobre la renúncia de la concessió petrolera feta pel Negus a una companyia americana, és signada pel secretari d'Estat del Govern de Washington, senyor Corder Hull, i diu així:

"George Walden i H. Dundas, president i vice-president, respectivament, de la "Standard Vacuum Oil Company", m'han visitat avui per a manifestar-me que la seva Companyia era possedidora d'una gran concessió petrolera atorgada per l'Emperador d'Etiòpia, el dia 29 d'agost darrer a l'African Exploration and Development Corporation, filla de la "Standard Vacuum Oil Company".

Aquests senyors comunicuen al Departament d'Estat la situació creada per la concessió. Les autoritats de la Companyia han estat informades que l'atorgament d'aquesta concessió ha estat motiu de grans transaccions, no solament a aquest Govern, sinó també a altres que estan realitzats grans i sincers esforços per a la salvaguarda de la pau. En aquestes circumstàncies, la Companyia ha estat informada que, en vista que aquest Govern considera desitjable que es prenguin les mesures necessàries, tan aviat com sigui possible per tal d'acabar la concessió, els seus directores han informat al secretari d'Estat que l'entitat possedidora renuncia a aquella."

A LONDRES REBEN LA NOTICIA AMB SATISFACCIO

Londres, 4. — La notícia que el concessionari dels territoris abissinis ha renunciat a aquesta concessió pel Departament d'Estat, ha produït a Londres gran sensació de benestar, perquè es creu que aquesta actitud suposa un millorament de l'atmosfera de Ginebra per a les negociacions que de fet ja han començat.

Altra vegada, i de procedència oficial, s'ha afirmat aquest matí, que el Govern anglès no tenia la més petita notícia que fos atorgada la famosa concessió.

EL NEGUS DIU QUE LA COMPANYIA ES TOTALMENT AMERICANA

Addis Abeba, 4. — El ministre d'Anglaterra a Addis Abeba, sir Sydney Barton, fou rebut ahir per l'Emperador d'Etiòpia, el qual li va confirmar oficialment que la concessió petrolera havia estat atorgada a una companyia exclusivament nord-americana, en la qual no tenen participació els interessos anglesos.

PERO ELS ALTRES GRUPS DIUEN QUE NO VOLEN RENUNCIAR

Nova York, 4. — El financer senyor Chertok ha declarat que la renúncia per part de la Companyia Standard a la seva participació en la concessió feta per l'Emperador d'Abissínia, no afecta al seu grup, ni tampoc a la declaració desmentida d'aquesta actitud presa pel secretari d'Estat, senyor Gordell Hull. Afegeix que el seu grup tenia la intenció de continuar el seu projecte per a posar en explotació els terrenys petrolers d'Etiòpia.

ELS INTERESOS ANGLESOS...

Addis Abeba, 4. — En els cercles oficials abissinis es declara que la concessió relativa als petrolis és solament amb finalitats econòmiques i que els capitals són totalment nord-americans.

A la legació d'Anglaterra es declara que la concessió ha estat feta sense donar-ne coneixement al Govern anglès i que el fet que la concessió s'estengués a les zones d'Abissínia, franceses i italianes, establertes pel Tractat del 1906, motiva que Anglaterra no pugui sostenir els interessos anglesos en aquestes zones sense haver estat avaluada prèviament i sense haver-se consultat els Govers interessats.

En els cercles italians es posa en dubte el valor del contracte concertat en el mateix moment en què es discuteixen a fons els problemes italo-abissinis.

A LONDRES MATEIX ASSEGUREN QUE HI HA CAPITAL ANGLESOS COMPROMESOS

Londres, 4. — Les ramificacions de l'afar Rickett sembla que són moltes, més importants i nombrosos del que primerament es va creure. En determinats centres polítics anglesos no s'exclou la possibilitat d'una participació de capitals particulars anglesos. Sense posar en dubte la conclusió negativa a què

S'insisteix que els italians han penetrat a Etiòpia

LABORISTES I TRADE-UNIONISTES CONTRA ITALIA

Londres, 4. — L'actitud del moviment laborista en relació amb el conflicte etíop ha motivat la reunió, Margate, del Consell general de Trade Unions i dels representants del partit laborista.

L'assemblea ha decidit enviar a la reunió de la C. G. T. del partit socialista que s'ha celebrat a París un missatge que diu especialment que els moviments laborista anglesos i francesos s'uneixen per demanar que els Govers respectius mantinguin ferma la seva posició respecte a Etiòpia, tot els deures i les obligacions del Pacte de la Societat de Nacions, a fi de salvar la pau del món.

París, 4. — El periòdic "L'Humanité" publica una informació que no ha estat confirmada, que diu que Itàlia ha encarregat a la fàbrica d'automòbils "Renault" la construcció de 325 tancs, el lliurament dels quals ha de començar el primer d'octubre pròxim.

El mateix periòdic afegeix que la recent visita del general Balbo a París ha tingut per objecte efectuar determinades comandes de material de guerra i aeroplans.

ITALIA HA ENCARREGAT TANCOS A FRANÇA

París, 4. — El periòdic "L'Humanité" publica una informació que no ha estat confirmada, que diu que Itàlia ha encarregat a la fàbrica d'automòbils "Renault" la construcció de 325 tancs, el lliurament dels quals ha de començar el primer d'octubre pròxim.

El mateix periòdic afegeix que la recent visita del general Balbo a París ha tingut per objecte efectuar determinades comandes de material de guerra i aeroplans.

ITALIA VOLIA INSTALAR A ADDIS ABABA 200 SOLDATS AMB METRALLADORES

Addis Abeba, 4. — El Govern abissini ha contestat amb una negativa a la sollicitud del ministre d'Itàlia a Addis Abeba, comte Vinzi, el qual demanava permís per a instal·lar a la capital etíopica 200 homes armats de fusells i metralladores i fi de protegir la Legació d'Itàlia.

La resposta del Govern abissini especifica que la negativa és definitiva.

COM A MANXURIA?

Londres, 4. — Malgrat els desmentiments etíopics i italians, l'Agència Reuter segueix comunicant des de Direadau que continuen arribant fugitius de la regió de Danikil que asseguren que les tropes italianes han travessat la frontera.

A L'ALGERIA TREBALLE PER ALS ITALIANS

Alger, 4. — A Bone, Constantina i altres ciutats algerines, s'han rebut grans comandes de proveïments de boca per a les tropes italianes. També s'han fet grans comandes d'aigua potable.

Per altra part, algunes cases importadores egípcies han fet a Algèria importants comandes de cereal, hom suposa que seran venudes a les tropes italianes.

ELS ITALIANS HAN DE COMPRAR L'AIGUA A ALGERIA

Bone, 4. — En aquesta ciutat ha estat signat un contracte entre representants comercials italians i algerins per a la provisió regular d'aigua potable a les tropes italianes que es troben a les Colònies de l'Àfrica oriental.

Hom ha comprat també a Alger grans quantitats de blat destinats a Eritrea.

ANGlaterra ENVIÀ AVIONS DE GUERRA

Londres, 4. — L'Agència Reuter anuncia que davant el rumb que prenen els esdeveniments al Govern britànic ha ordenat la marxa a Nairobi de quatre grans avions plurimotors de bombardeig i alguns contingents de tropes proveïdes del material més modern.

NO ES CELEBRARÀ EL CONSELL DEL GOVERN

Roma, 4. — Informacions aparegudes a la Premsa dels Estats Units i recollides aquest matí pels periòdics europeus, asseguren que, avui, dimarts, es reunirà a Roma, amb caràcter urgent, un Consell de Ministres presidit per Mussolini per tal d'adoptar gravis acords relacionats amb l'elecció de la data que hom creu que és més convenient per a desencadenar l'atac contra Abissínia.

Als cercles responsables de Roma hom ha dit a primers hores de la tarda que la notícia estava desproveïda de fonament. Afegeix aquest desmentiment que, possiblement, els informadors americans han estat induïts a error en canviar la data del 14 de setembre per la de 4 del propi mes.

En l'esmentada data —14 de l'actual—, hom celebraria, efectivament, un Consell de Ministres presidit pel Duce, però ningú no pot prespecuar quin seran les matèries directament examinades en ell.

LA LLUITA INTERNACIONAL CONTRA EL FEIXISME ITALIA

Londres, 4. — En el transcurs de l'acte celebrat ahir passada a favor d'Etiòpia parlà un representant epícol per declarar solennement que el seu país condemna amb la màxima energia els

Interès polític d'unes declaracions de Lerroux

ALEMANYA SOTA HITLER

UN ALTRE MITING RACISTA CONTRA ELS JUEUS
Berlín, 4. — A l'Esportplatz se celebrà ahir una gran manifestació de propaganda racista, a la qual assistí més de 15.000 persones.
El cap de les milícies de Berlín, Völkisch, declarà que els S. A. no havien reunit per a un simple acte de propaganda antisemita, sinó per a marcar les bases d'una veritable política racial.
Buetner, metge cap dels S. A. berlinenses, declarà que constituïa una terrible diatriba contra els jueus, els quals acusà de tots els mals que han afligit el poble alemany.
«Aquest poble és inassimilable — digué — després de conviure amb nosaltres durant mil anys, compartint la nostra vida interior, següent essent jueus. Els jueus enganyen tot el que entaula relació amb ells. Cal que lluitem contra d'ells fins eliminar-los per complet de la vida nacional, però considero que aquesta guerra l'hem de fer amb armes intel·lectuals i no al carrer».
Tots els oradors foren ovacionats i l'acte acabà cantant l'himne naciona-
l i els himnes nacionals i racista, ensenys que es victorjava Adolf Hitler.

VOLEN FER ANAR DEU MIL OBRERS AL CONGRÉS NACIONAL SOCIALISTA

Berlín, 4. — El cap del Front del Treball, doctor Ley, ha encarregat a l'Oficina de Turisme de l'organització «Força i Alegria» que realitzi les oportunitats per complet de la vida nacional, però considero que aquesta guerra l'hem de fer amb armes intel·lectuals i no al carrer».
Tots els oradors foren ovacionats i l'acte acabà cantant l'himne naciona-
l i els himnes nacionals i racista, ensenys que es victorjava Adolf Hitler.

EL MILITARISME JAPONÈS DIMITEIX EL GENERAL HAYASHI I EL SUCCESOR PROPOSA EL GENERAL KAWASHIMA

Tòquio, 4. — El general Hayashi, ministre de Guerra, general Hayashi, presentà ahir la dimissió i s'afegí que aquesta ha estat acceptada pel Mikadò.
En presentar la dimissió, Hayashi proposà per a succeir-lo el general Kawashima, suggerència que fou acceptada.
El general Kawashima assumirà la cartera de Guerra demà, en el curs d'una cerimònia a la qual assistirà l'emperador Hiro-Hito.

Un avió topa amb un cable tres morts

Los Angeles, 4. — Un avió comercial ha topat amb un cable d'energia elèctrica en el moment d'eleva-se i s'ha incendiat.
L'aparell caigué a terra i moriren carbonitzats tres passatgers.

El doctor Chaiz Weizmann president del Congrés Sionista

Berna, 4. — El Congrés sionista, en la darrera sessió, celebrada ahir a la nit, ha elegit president el doctor Chaiz Weizmann.
El president anterior, Sokoloff, ha estat designat president honorari de l'organització.

El Secretari General de les Trade Unions invitat a anar a la U. R. S. S.

Londres, 4. — Comunicen de Margate que el secretari general de les Trade Unions, senyor Citrine, ha rebut una invitació oficial per a visitar la Unió Soviètica i realitzar lliurement una enquesta sobre les condicions de la vida a la U. R. S. S.
El Congrés de les Trade Unions ha autoritzat Citrine per a efectuar aquesta visita, però el secretari general d'aquella organització encara no ha adoptat un acord sobre el parnò, encara que l'informe és gènere-
naltitzada és que, efectivament, anirà a Rússia.

Els joves comunistes que hi ha a Espanya, segons el «Pravda»

Moscou, 4. — El periòdic «Pravda» ha publicat un informe de la Joventut Comunista del Komintern, en el qual manifesta que el moviment comunista progressa notablement a l'Est de Polònia, xifres que suposen quatre vegades el nombre d'afiliats quan es celebrà el darrer Congrés de la Komintern. L'informe afirma que, efectivament, França existeixen 600 comunistes encarregats de treballar contra el feixisme i la guerra.

Elections municipals a Holanda

Amsterdam, 4. — Ahir es celebraren les eleccions municipals a Holanda. Ha triomfat la candidatura socialista, la qual ha obtingut considerable majoria a les principals ciutats.
A Amsterdam han resultat elegits tres candidats social-democràtics i tres catòlics; a Rotterdam tots els candidats triomfants pertanyen als social-democràtics i a La Haya, a un liberal, un catòlic i un cristià. L'elecció a La Haya no va tenir interès per haver-se acordat entre els partits la distribució esmentada.

El paperam del procés Stavsky pesa dotze tones

París, 4. — Hom anuncia que el procés Stavsky començarà a celebrar-se el dia 4 del novembre proper, durarà algunes setmanes, i pot durar alguns mesos. Caldrà llegir i discutir uns 50.000 documents, alguns dels quals tenen més de 440 pàgines mecanografiades.

La conferencia del desarmament

MR. HENDERSON HA REVOCAT LA CONVOCATORIA PER CONSIDERAR INÚTIL LA REUNIO GINEBRA.
Ginebra, 4. — El President de la Conferència de Desarmament, Mr. Henderson, ha revocat la convocatòria de la conferència fixada per a la primera setmana de reunió de la Societat de Nacions.
Sembla que els altres membres de la Conferència han persuadit el senyor Henderson que donada la situació general i la qüestió italo-abisiniana, la reunió de la Conferència tindria poca utilitat pràctica.

La Petita Entesa i els Habsburgs

UN PERIÒDIC AUSTRIAC CONSIDERA QUE LA PETITA ENTESA S'IMMISCXA EN LA POLITICA INTERIOR D'AUSTRIA
Viena, 4. — El periòdic «Reichspost», comentant la resolució de la Conferència de Desarmament, declara que la política austriaca es basa en el dret de lliure determinació que està en vigor a tots els terrenys. Tots els intents de lesionar aquests principis, lesionen també la sobirania d'Austria i tots els sistemes que estan basats en l'ordre i la pau a Europa Central.

El rei Leopold no anava a excessiva velocitat

Osten, 4. — El conductor de l'automòbil que seguia el rei de Bèlgica quan tingué lloc l'accident ha declarat que la seva velocitat era normal, però que el rei anava a una velocitat excessiva.

La III Internacional

Una protesta del Govern japonès
Tòquio, 4. — El senyor Otha, ambaixador del Japó a Moscou, ha lliurat al Govern soviètic la protesta del seu Govern contra la propaganda comunista feta en el transcurs dels discursos pronunciats pels comunistes japonesos en el Congrés de la III Internacional celebrat a Moscou.
La protesta declara principalment que el Govern soviètic no sols no ha posat obstacles a aquesta propaganda, sinó que l'ha publicada a la premsa i també els diàlegs que el Govern de Moscou és responsable dels actes de la Internacional comunista i, per tant, ha infringit el tractat russo-nipó.

Els obrers de la Carolina del Sud ataquen els «esquirols»

UN MORT I VINT-DOS FERITS
Nova-York, 4. — A la barriada obrera de Pelzer (Carolina del Sud), s'han registrat sagnants disturbis. La Guàrdia Nacional, la qual des de fa cinc setmanes, protegeix els obrers que continuen treballant a les fàbriques tèxtils durant la vaga, la durada de la qual d'igual temps, fou retirada, i els vaguistes aprofitaren l'ocasió per atacar als esquirols.
Una dona ha resultat morta i vint-i-dues persones ferides.
El governador ha declarat l'estat de guerra i ha trames dos companyes de soldats al teatre dels disturbis.

ES TRACTA D'UN SABOTEJADOR DE TRAMVIES?

Ha estat detingut un individu per amenaces de mort
Fa diversos dies que es presentà al domicili del senyor Josep Joro, de la Ronda de Sant Pere, una dona que li digué que es trobava sense treball i en una gran necessitat i li demanà que la recomanés a un metge amic seu a la casa del qual sabia que mancava una serventa.

El senyor Joro tingué compassió d'aquella dona i li donà la recomanació que li demanava.
Ahir, al matí, rebé una carta signada per Josep Salvador Ibáñez en la qual deia que era militant de la F. A. i que si no li comunicava on era la seva dona, el mataria. El senyor Joro denuncià el fet a la policia i es practicaren diverses diligències que donaren per resultat la detenció del signant de l'esmentada lletra.

UN FET INTOLERABLE AL TEATRE COMIC

Els senyors Jaume Gudayol, Salvador Vinyes, Alfred Lledó, Francesc Vidal, Tomás Valles i altres ens visitaren ahir per a donar-nos compte d'un fet molt curiós esdevingut el dimarts a la nit al Teatre Comi-
Com és sabut, se celebrava la repeticó del festival a profit de l'actor Alady, en el qual, una vegada acabada la revista, una sèrie d'artistes, com és costum, executaven alguns números. En un d'ells, un artista va voler recitar una poesia en català i, sense més ni més, li fou dit que calia que es limités a les poesies castellanes.
Però, encara hi ha més. L'Alady, que ha vingut explotant el truc de fer riure la gent amb el seu castellà xapurrejat, es va permetre la llibertat, segons sembla, de fer brometa sobre el fet que fos bandejat el català.

La modificació ministerial depèn dels partits que donin la seva conformitat a la revisió constitucional

Així ho digué Lerroux a un periodista, i afegí que ell només exclou de la col·laboració aquells Partits que van fer la revolució amb les armes a la mà

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

La modificació ministerial depèn dels partits que donin la seva conformitat a la revisió constitucional

Així ho digué Lerroux a un periodista, i afegí que ell només exclou de la col·laboració aquells Partits que van fer la revolució amb les armes a la mà

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

ANTENA

(Ve de la pàg. 1)

pulmones cremats, desferres i més desferres de carn humana. I homes cecs, milers de cecs.
Tenim un amic, un pobre amic, que encara somriu. El recordo i... abaja la guerra! I són molts els que pensen com nosaltres.
Està clar que hi van amb compte...
Les dretes (monàrquics, Lliga, Renovació) tenen una obsessió: «¿Què pensen, què diuen les esquerres?» Aquesta afició no els deixa temps per a posar-se d'acord ells mateixos.

Llegiu LA HUMANITAT

Algui havia dit—ganes de trobar pels a tot arreu—que amb el govern de les dretes coincidia la supressió de les vacances obreres. I així sí que no es veritat. Ben al contrari. S'ha exampat també la prova vacacional. En tenim una bona a la vista. Ahir publicava un diari la següent nota de l'Oficina Particular de Beneficència: «A empujar novament, després de les vacances, su tarea benéfica, etc.» (Ho podem més clar que les dretes no han pensat ni un moment de suprimir aquest beníjet als obrers?)
Ara que, està clar, ja hi haurà qui voldrà treure punta a la nota i dirà: «I com s'ho han fet els pobres auxiliats per aquesta Oficina tot aquest temps de vacances?» No es pot estar pas a tot arreu!

Els serveis traspasats a la Generalitat

Encara no està decidit que es faci un Consell de ministres a Barcelona

Madrid, 4. — A dos quarts de set de la tarda quedà reunida la Comissió Mixta revisora dels serveis traspasats a la Generalitat de Catalunya, sota la Presidència del sotsecretari senyor Moreno Calvo.

Mitja hora després abandonava la Presidència el senyor Guerra del Rio, el qual a preguntes dels periodistes, manifestava que no havia vist al President del Consell. Solament —afegí— ha assistit breus moments a la reunió de la Comissió Mixta per al traspàs de serveis a Catalunya. I jo surto abans que s'acabi la reunió perquè penso marxar aquesta mateixa nit a Barcelona.

Péu ressaltar la tasca tan intensa que realitza la Comissió. Afegí que segurament acabará el seu treball demà a la Generalitat de Catalunya, ha anat molt bé, perquè tant els representants del Govern central, com els de Catalunya, estan preparadíssims per a això i coneixen perfectament els problemes de l'Estatut, per la qual cosa, personalment, estic molt satisfet.

En cap moment han sorgit discrepàncies gràcies al tacte amb què han actuat en diverses ocasions uns i altres dels que la integren.

Un periodista, referint-se a la seva sortida cap a Barcelona, li digué si obeïa a esperar el Govern allí i si aquest, per fi, li aniria per tal de celebrar un Consell de ministres.

«No —respongué— crec que no està encara decidit. A mi em sembla molt més bé que els ministres s'acabin a Barcelona i es puguin en contacte amb els elements polítics i econòmics de Catalunya, però no sé si anirà o no el Govern en ple, o bé solament alguns ministres per a assabentar-se dels assumptes de Ca-

La modificació ministerial depèn dels partits que donin la seva conformitat a la revisió constitucional

Així ho digué Lerroux a un periodista, i afegí que ell només exclou de la col·laboració aquells Partits que van fer la revolució amb les armes a la mà

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règim l'energia conservadora que podrà controlar i suavitzar els avenços massa atrevids i s'oposarà als que, amb un caràcter sectari, puguin posar en perill l'equilibri de la República. S'acusa la Ceda que té un marcat matís religiós o confessional. I què? ¿Es que hem de negar tancant els ulls a l'evidència, que a Espanya hi ha una enorme massa de creients catòlics? Però una força com aquesta necessita el contrapès d'una altra d'esquerra, puixant i de vitalitat, com ella. La República estaria en perill si la balança s'inclinés sempre d'un costat, i per això és necessari també un partit centrista, sobre tot, en moments de passió, quan les circumstàncies demanen una treva en una lluita política o és necessari sortir de les dificultats de la dreta i de l'esquerra. És possible que el prò-

Madrid, 4. — El cap del Govern ha fet les següents declaracions a un periodista:
«Estic satisfet. La més clara demostració de l'encert del Govern en la seva orientació i en la seva línia de conducta, la ténim en aquest resorgiment de l'economia nacional a la qual assistim. L'opinió pública ens agraïa i ens segueix. Per això existeix la possibilitat d'emprendre, sense grans dificultats, aquesta obra de reconstrucció.
«Presentem una evolució pròxima en els partits polítics. Hi ha qui entén que aquesta evolució és necessària i que es farà visible a l'any que ve, o sigui, en el de la reforma constitucional.
«La pressió i em produirà satisfacció molt viva—contesta el senyor Lerroux—. ¿Qui pot posar en dubte que la Ceda serà, en un futur gairebé immediat, el partit conservador de la República? Aquest partit, fort, ple de vitalitat, que té un programa definit, serà dins el règ

Demòcrates! Llegiu LA HUMANITAT

CAPITOL II L'ILLA DE LES IL·LUSIONS

Adéu! Civilització!

Vàrem embarcar-nos a Amsterdam, en el paquebot holandès «Boos Coops». Era la nostra primera travessia i el record d'aquest dia restarà per sempre més gravat a la meua memòria. La contemplació de la mar em procurava una sensació de calma i de serenitat com no l'havia sentida mai abans. Aquesta curiositat de descobrir què s'amaga darrera el turó que tanca l'horitzó, curiositat que acompanya inevitablement la contemplació d'un paisatge continental, no desbordava pas la pau que inspira l'espectacle de l'oceà infinit...

Confesso, tanmateix, que em feia por el mar. Però com que Frederic no veia amb complaença aquestes aprensions, me n'amagava. A l'altura de Buscaia, on la mar és extramodament agitada, en vaig sentir, en efecte, els símptomes. Afortunadament, el meu mareig no va pas ésser de gaire durada.

Les quatre setmanes de travessia constituïren un dels més bells records de la meua existència. Vàrem desembarcar a Guayaquil i d'allí un vaixell que assegurava el tràfic entre la República de l'Equador i l'arxipèlag Galàpagos va emportar-se'ns devers el nostre lloc de destí.

Al llindar del Paradís

Esperàvem poder seguir immediatament el nostre viatge. Però com que el vaixell acabava tot just de sortir, va ésser-nos forçós esperar-lo cosa d'un mes.

A Guayaquil cridàrem l'atenció de tota la ciutat passejant-nos amb la testa nua. Sota aquest clima ningú no s'arrisca a sortir amb el cap descobert i fins els indis més miserables s'engiponen un barret o altre per preservar-se del sol.

Tanmateix, Frederic tenia la convicció que la cabellera humana constituïa la millor protecció per al cap i no escoltava res que pogués semblar una concessió a la moda del país. D'aquesta manera el sol de la zona tòrrida arribava a haver bronzejat la meua pell.

D'antuï, Frederic tenia la intenció de dormir sota la tenda tot aquell mes. Però jo vaig protestar vigorosament. Ja en tenia prou amb què em senyalsen amb el dit pels carrers. Va acabar per cedir, però aquesta no va pas ésser per a mi una victòria fàcil.

Seguint les petjades de Robinson

Abans d'embarcar vàrem proveir-nos d'una gran quantitat de filferro de punxes, ja que hom ens havia assabentat que copioses ramades d'ases salvatges amagaven seriosament la tranquil·litat dels habitants de les illes Galàpagos.

Vàrem fer, així mateix, acopi de grans quantitats d'arròs, peixos, mongetes, blat de moro, sucre i tota mena de gra. Cedint per un instant a la «coqueteria» femenina, vaig proposar a Frederic que em deixés endur uns molins per a pentinar-me. La mirada severa que em va llançar va dir-me tota la decepció que li causava. Decididament, jo no estava encara prou a l'alçada...

El «Manuel Cobos» que havia de conduir-nos a les illes Galàpagos és un miserable vaixell de càrrega d'una brutícia definitiva.

repartiment de premis als participants en aquestes campanyes.

President l'acte els senyors Joan Torras de Prat i Robert Senties, president i tresorer respectivament, de la Federació Espanyola, i el senyor Alfons Serrano, vice-president de la Catalana.

El senyor Torras, pronuncià un brillant discurs d'ofrena dels premis encoratjant a tots els lluitadors a proseguir en el camí de l'entusiasme i la constància per a obtenir sempre les majors victòries.

Pou un acte de confraternitat, al qual assistiren gran nombre de lluitadors i simpatitzants, que permet assegurar una temporada profitosa per a aquest esport.

El I Concurs de l'atleta complet

Els esportius que desitgin participar en el I Concurs Oficial de l'Atleta Complet, hauran d'inscriure's prèviament per escrit, a les Federacions d'Atletisme, Gimnàstica o Natació, indistintament. També poden fer-ho a la Secretaria de la U. C. F. E. (Escudillers, 5 i 7 pral.), de deu a una del matí i de quatre a vuit de la tarda, on els facilitaran el reglament i taula de puntuació d'aquest Concurs.

La inscripció és gratuïta i poden inscriure's lliurement tots els esportius catalans o que faci almenys dos anys que tinguin residència esportiva a Catalunya, i per tant que tinguin llicència extesa per qualsevol Federació Esportiva constituïda a Catalunya i afiliada a la U. C. F. E.

CHEZ MARTIN
A CAL MARTI
ES MENJA BE
I ES BEU BON VI

Els vols gratuïts de l'Aero Popular de Barcelona

El proper diumenge, dia 8 del corrent, es continuaran els vols que per els seus socis organitza Aero Popular de Barcelona, i que fins a la data havien estat sospesos, ja que la majoria dels seus socis, aprofitaven els dies d'estiu per a les seves vacances així com estaven en reparació els aparells, per tal d'assegurar d'una manera perfecta i amb tota garantia els vols.

Per tant, tot el que desitgi concórrer als vols, deurà personar-se a la Secretaria d'aquest club, a la tarda, de cinc a nou i presentar a tal efecte, el rebut del mes que som.

BASQUETBOL

Col·legi d'arbitres

En virtut d'haver refusat d'acceptar el càrrec de membre del Comitè examinador del C. d'A. de la F. C. el col·legiat senyor Josep Brotons, per motius particulars, i per al qual càrrec fou elegit en la darrera assemblea, el Comitè directiu del Col·legi d'Arbitres, desitja de prendre aquestes decisions en la forma més democràtica, convoca a elecció secreta per al nomenament de l'abans dit càrrec, per al proper dissabte, dia 7, de 6 a 8 del vespre, a l'estatge de la Federació Catalana, carrer de Portaferrissa, 11, entresol.

Per la present nota queden convocats oficialment tots els seus col·legats.

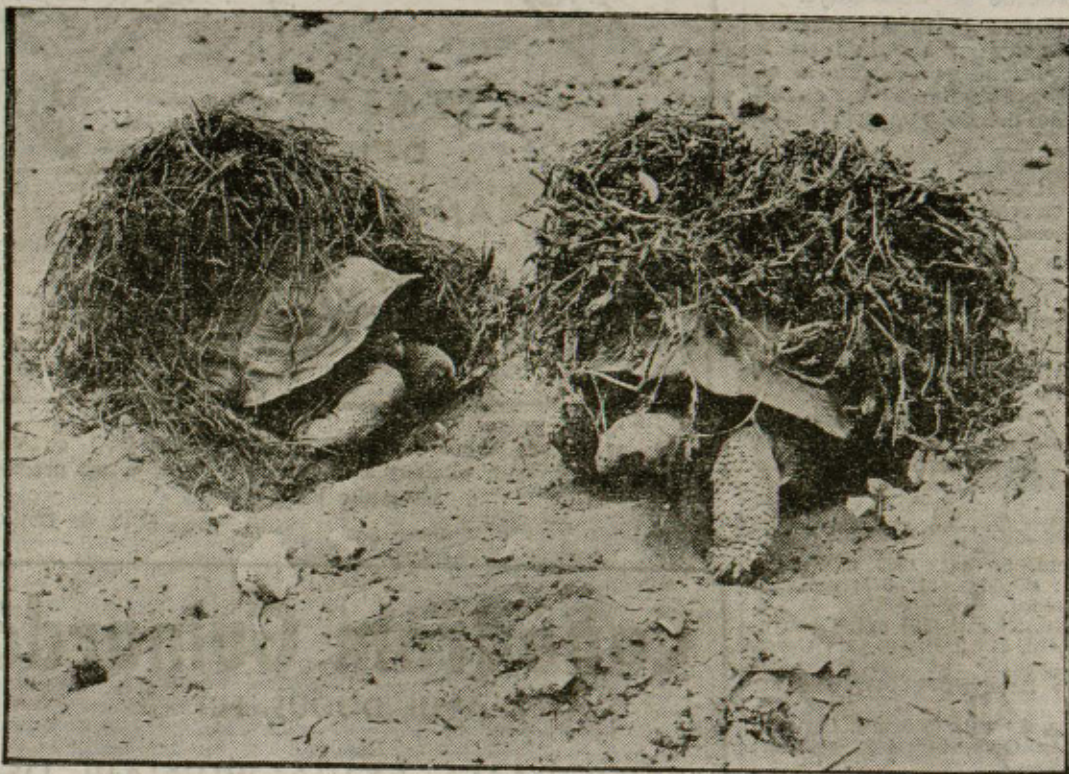
MEMORIES DE DORA STROECHER KOERWIN

LA FUGITIVA DE LES ILLES GALAPAGOS

(Records d'un nou Eden frustrat, a les mars del Sud)

Versió catalana de JOSEP M.ª FRANCES

Copyright Opera Mundi

Entre els habitants del regne animal, més abundosos a l'illa de Galàpagos, figuren les tortugues que són es veu ací, també coneixen l'art del «camuflatge»
(Foto J. Sánchez-Català.)

va. Conduïa a Guayaquil un carregament de cinquanta vaques i altres tantes persones.

El capità d'aquell navili, un noruec d'ulls blaus, era digne de comandar-lo. Això em dispensa, crec jo, d'una descripció més detallada. Va dir-nos que l'illa Floreana oferia nombroses possibilitats d'exploració i hi havia allà baix «diner que dormia». Quan el doctor Ritter va declarar que la intenció de fer diners es trobava a cent lligües de nosaltres, el «vell llop de mar» va semblar-nos moltament decebut.

Mentre fèiem via cap a l'illa de les il·lusions, estàvem persuadits que mai més no travessaríem l'Oceà en sentit invers...

Per fi sols!

A mesura que el petit port s'esborrava en la llunyania, una sensació indescriptible s'apoderava de nosaltres. Una mena de comunió espiritual ens unia estretament i va ésser sense el més lleu neguit i, per contra, amb una profunda joia que vàrem enfrontar-nos amb l'esdevenidor, que anava a permetre'ns, finalment, realitzar el nostre somni comú.

Vàrem desembarcar a Floreana, però per a entrar en possessió del nostre paradís vàrem haver d'esperar, encara.

Ancoràrem en una badia per tal de descarregar els nostres bagatges. El capità ja ens havia pre-

vingut que no ho trobaríem pas tot en un ordre perfecte, perquè els mariners havien disposat feixucs bidons de benzina damunt les nostres caixes, les quals, no podent resistir la pressió, havien deixat escapar bona part del que contenien. Efectivament, els nostres llibres, el paper d'escriure i les flassades que portàvem ja no eren pas bons per a res.

El que restava de la nostra impedimenta va ésser transportat a la caseta d'un subdit noruec, del qual el capità ens n'havia parlat prèviament.

Una muralla de pedres, alta d'un metre, voltava la casa. Vàrem remarcar també dipòsits on el propietari de la casa guardava aigua, sens dubte en previstió de sequedats. Dreçant-se damunt del fons del cel, la massa ombrívola d'un antic volcà presidia un paisatge tot gris, característic de les illes Galàpagos. Espesses volutades de núvols flotaven al lluny, sortint dels cràters, més petits, de l'interior. Altres volcans emergien de la mar, abruptes, però poc elevats.

El noruec havia deixat Floreana per algun temps, però hi havia deixat el seu criat, un jove indi de coloratge anys, anomenat Hugo. Vàrem prendre'l al nostre servei per un mes.

Oblidats de totes les preocupacions, Frederic i jo, la mà dins la mà, vàrem endinsar-nos a l'i-

lla, tal i com els infants de les nostres rondalles alemanyes anaven al capdamunt de l'Arc de Sant Martí a cercar el tresor...

En tornar a la platja ens adonàrem que el «Manuel Cobos» navegava al llarg. Hugo havia

desaparegut. Estàvem sols! Ens vàrem mirar i repetírem aquests mots màgics. La tristesa infinita que s'havia ensenyorit de mi en veure la cabana inhabitada, va desaparèixer com per art d'encantament. Estava plena d'esperança i de seguretat. Havíem vingut a fundar un Eden i no ens en podíem desdir.

Tot d'una, amb aquesta brusquedat que caracteritza les nits equatorials —jo no arribaria mai a acostumar-m'hi del tot— les tenebres ens embolicaren...

Trobem el nostre Eden

L'endemà, al matí, vàrem llevar-nos amb l'albada i decidírem de sortir a la recerca de l'indret que anava a arregar la nostra felicitat.

No cal dir que la casa del noruec damunt la costa no era més que un refugi provisional. Vàrem pensar elegir domicili a la regió de les fonts, que en nombre de quatre es troben a l'illa de Floreana.

Hugo ens havia aconsellat que ens poséssim a cobert d les formigues i altres insectes i per aquest motiu, abans de sortir, vàrem penjar de la teulada de la casa la nostra provisió de sucre, tancada dins un vell bidó de benzina.

Vàrem emplenar les nostres motxilles amb provisions per a tres dies, o sigui el temps que

suposàvem que duraria la nostra primera expedició.

El noruec ens havia llogat, entre altres, diversos gossos d'una raça semblant a la dels «setters» i que semblaven units a Hugo per sòlids lligams d'amistat. A un senyal que ell va fer-los, els gossos ens seguiren.

Hugo no havia pas oblidat de prendre el seu fusell, arma de model antediluviana, donat-li del capità Bruuns i que l'omplia d'un orgull sense límits.

Paratges d'un bellesa gairebé irreal ens encerclaven per tot arreu. Jo vivia en un estat d'encantament enmig d'aquest món de fades. Es amb una viva impaciència que jo observava Frederic, mentre ell obria un camí pel bell mig de la luxuriat vegetació tropical que havia invadit el coriol obert en altre temps pels colons de Floreana.

De tant en tant ens deturàvem per llançar un cop d'ull al camí recorregut. Sense adonar-nos-en, vàvem enfilant-nos costa amunt. El nostre flanc era el més elevat de tota l'illa.

Una il·lusió que s'esvaeix...

De sobte, va arribar-nos un llambrut de lluny. Per un moment vaig creure que ens apropàvem a alguna habitació humana. Pensada absurda! Erem sols i tota la resta, il·lusió i res més que il·lusió...

Una altra fotografia de Dora Stroecker-Koerwin, l'autora d'aquestes memòries, pocs dies abans d'embarcar cap al Pacífic en companyia del metge Ritter
(Foto Opera Mundi)

Una il·lusió tot, com l'amor de Frederic...

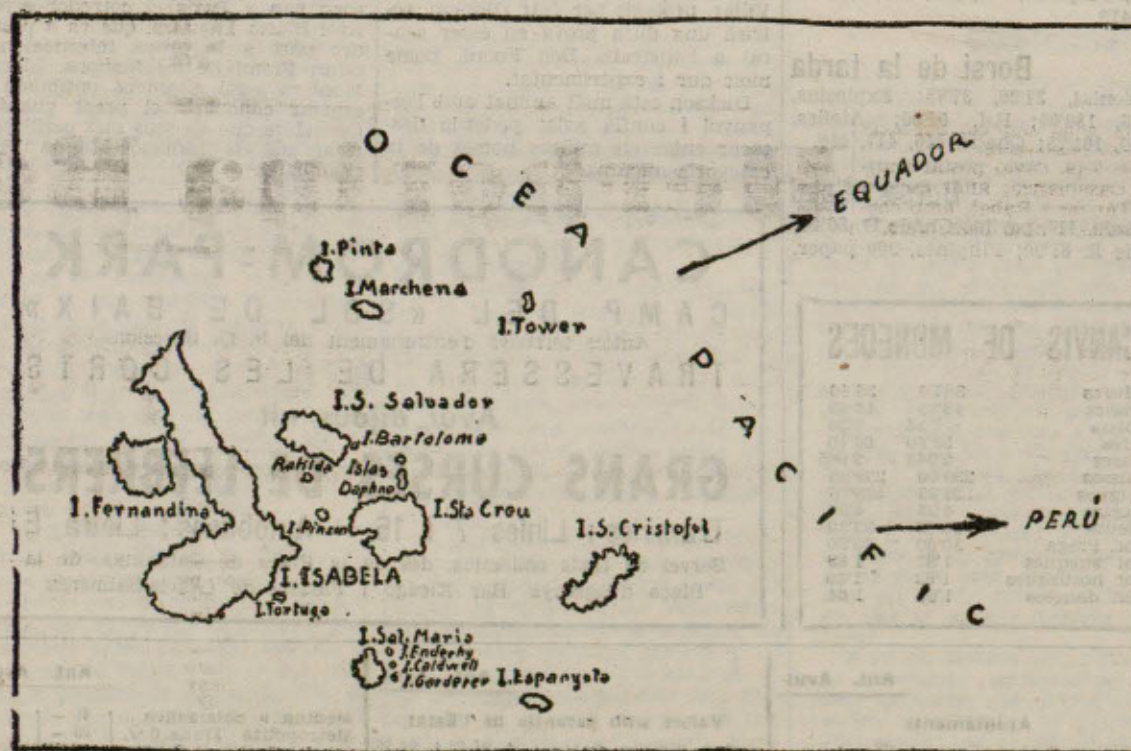
Com si em fuetegés un vent gèlid, la convicció que Frederic no m'estimava em deixava eria. D'engué que vàrem començar aquesta jornada meravellosa, jo observava el canvi que s'operava en ell.

Una hora abans jo atribuïa encara l'estranyesa de la seva actitud a les preocupacions que absorbeixen tot ésser vivent quan li és urgent trobar un asil, tant si es tracta d'un castell magnífic com d'una cofurna miserable.

Tot caminant, vaig entaular conversa amb el petit Hugo, aquell fill de la natura que semblava com si formés part del paisatge, amb la seva gràcia i la seva traça, animals si voleu, però també tenia quelcom d'animal la indiferència amb què el brivall sabia acceptar la vida tal com és.

(Prohibida la reproducció.)

El proper diumenge
CAPITOL III
EL SIMBOL
DE «FRIEDO»

Les illes Galàpagos, situades al Pacífic, en la ruta de Califòrnia al Perú i d'Austràlia a l'Equador...
(Dib. de NeHo.)

LA MUSICA

PEDAGOGIA MUSICAL

El sistema de revalidació d'estudis, d'ampliació i de perfeccionament

Recordem que des d'aquestes mateixes pàgines (número 233 de LA HUMANITAT, del 9 d'agost del 1932) advocàrem per a la creació d'un Institut de Perfeccionament i era precisament perquè consideràvem un xic anòmal, i per al nostre professorat fins i tot vexant, que l'alumne, un cop acabats els seus estudis musicals, no es consideri amb la necessària suficiència per presentar-se i llançar-se totalment al conreu de l'art sense abans recórrer als anomenats cursos de perfeccionament a l'estranger amb la corresponent sollicitud de subvencions i beques de les Corporacions oficials o de l'Estat.

Tanmateix a Catalunya, a Barcelona especialment, no escassegen els bons mestres, figures eminentes de l'art musical que arreu del món són estimats i admirats pels seus ben guanyats prestigis artístics i no són precisament els casos isolats aquells que Govern estrangers, principalment de les Repúbliques sud-americanes, ens trameten ací, per a perfeccionar-los, els seus estudiants que

més s'han distingit i destacat en música.

Així sol fa pensar en aquesta inajornable necessitat d'establir ací el que l'alumne avantatjat ha de cercar fora de casa i si bé en principi ens decidírem a proposar un «Institut de Perfeccionament», amb caràcter oficial, avui, perquè la pràctica així ho constata, ens permet recomanar aquest perfeccionament curosament.

Hem dit que això ho considerem del tot necessari i ens cal afegir que ho creiem imprescindible. Cal examinar els grans avantatges que així reportaria a l'alumne, generalment mancat de mitjans per a emprendre un viatge, per a sostenir-se durant una llarga temporada en un altre país llunyà.

Una derivació del que diem ha estat darrerament el cas de Carles K. Corma i de la seva germana Gioconda. No volem discutir si és o no exigible, per prendre part a un concurs estranger, probablement a Viena, un títol nacional lliurat al Conservatori oficial de l'Estat. No

volem discutir-ho, però si lamentar-ho. Tenim, però, al davant, les bases del Concurs Wieniawsky, a Viena, i també les del Concurs Isaac, a Brussel·les. Aquestes bases són gairebé les que regixen sempre als grans Concursos Internacionals i no s'hi exigeix la revalidació d'estudis per a aquells concursants no provinents de cap Conservatori oficial. Un dels artistes —el que fa referència a aquest particular—, diu textualment en les bases dels dos concursos esmentats: «Els candidats hauran de posseir un diploma acreditatiu de fi d'estudis d'un Conservatori oficial o d'altre establiment superior d'ensenyament musical. En el cas que l'interessat hagi realitzat els seus estudis sota una direcció privada, o sigui particular, caldrà presentar un certificat del seu mestre o bé provar per una demostració de Premia que ha debutat en la carrera de virtuós».

Ací tenim, doncs, la prova eficient que no és necessària una revalidació d'estudis en un Conservatori oficial. No és de vegades una vanitat gens recomanable així de cercar en un altre lloc allò que ja s'ha estudiat suficientment a casa sota una direcció prou eficaç i ben sovint perfectissimament orientada? Repetim que és un greuge als nostres mestres que després de treballar un alumne durant una sèrie d'anys resulten no ésser mestres dels seus deixebles; la glòria d'haver-los ensenyat pertany a un senyor que els ha donat només uns consells circumstancials.

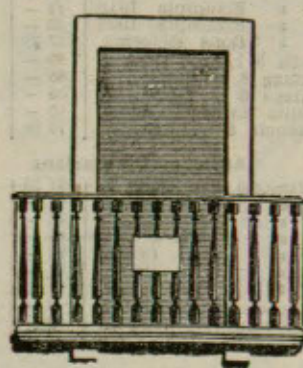
Doncs aquest cas, que avui s'ha produït amb Carles Corma i que

ha vingut succeint tantes altres vegades, hauria de tenir una fi mitjançant aquest eixamplament del pla d'estudis a les nostres Acadèmies, als nostres Conservatoris, on encara és discutida i sovint menyspreada la perfecció dels seus ensenyaments musicals.

Recordem, però, i així ho constatem davant les seves notes biogràfiques, que bona part dels nostres

grans mestres, els que més glòria han donat a Catalunya i els que representen avui per a nosaltres una autoritat màxima, no acudiren a segellar la seva carrera artística en cap càtedra forana. Fa estat així obstacle per a aconseguir l'alçada i l'autoritat que els ha erigit i els ha consagrat a l'altíssim lloc artístic que ocupen ara?

CAMIL OLIVERES

Cerqueu pis?

En trobareu de tots els preus. De qualsevulla condició. A tots els barris de Barcelona

CONSULTANT LA

BORSA DE LLOGUERS
DEL BANC DE LA PROPIETAT

GIRONA, 2

(Ronda Sant Pere)

Telefoni 53191

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

Tots els republicans llegeixen cada dia LA HUMANITAT

PER ALS AMICS EMPRESONATS

La nostra subscripció

Relació de donatius rebuts a les nostres oficines administratives (Ronda Universitat, 25, pral.)

Suma anterior ...	128.086'65	Per Catalunya ...	2'—
Els amics de SANT LLORENÇ SAVALL (quota setmanal) ...	2'—	J. Pujol (un parat) ...	2'—
Joan Jordà i Enric Sauret ...	5'—	Família Fonoll Seguí (deu setmanal) ...	2'—
Jaume Pagès ...	3'—	Per la salut dels presos del 6 d'octubre ...	3'—
Nemes Carbonell ...	0'50	Per la salut dels presos del 6 d'octubre ...	1'—
Margarida León (vota esguerra) ...	1'—	Per la salut dels presos del 6 d'octubre ...	1'—
Paquita Melgosa, de MOLLERUSA ...	3'—	Per la salut dels presos del 6 d'octubre ...	1'—
Francisco Casals ...	2'—	Per la salut dels presos del 6 d'octubre ...	3'—
Carmeta Comorera ...	2'—	Grup d'obres dels tallers de SANT ANDREU de la Companyia del Nord (14 vegades) ...	39'25
Una verdulaira ...	2'—	Albert i Elinor ...	2'—
Bosch ...	2'—	J. Munariz ...	1'—
Quatre catalanes a la salut de Dençà ...	4'—	Grup republicà d'esquerra de TEIA (aportació setmanal) ...	19'75
Dolors Cuervas ...	5'—	Antoni Tomàs ...	1'—
Una catòlica ...	1'—	Pere Pey ...	1'—
Carme Solanes ...	1'—	Josep Salvatella ...	1'—
Vicenta Roca ...	1'—	Ricard Cama ...	1'—
Carles Diego ...	1'—	D. Martorell (25.ª setmanal) ...	3'—
Francisco Pedret ...	0'50	X. Alexandri ...	0'50
Mari Campanera ...	1'—	Armínio (quota setmanal) ...	2'—
Lluís Català ...	1'—	Ramon Passoles (quinzenal) ...	4'—
Josep Guasch ...	1'—	Baptista Soler (setmanal) ...	1'—
Conxita Frances ...	1'—	Lluís Miret ...	5'—
Joan Reus ...	1'—	J. G. i T. S., un matrimoni que espera les eleccions ...	2'—
Pere Solà ...	1'—	Una parella en una festa Montserrat Martínez ...	2'50
Joan Gil ...	0'50	Miguel Latorre ...	3'—
Josep Reus ...	0'50	María ...	1'—
Teresa Ferrer ...	1'—	Ramon ...	1'—
Els de la Poca Roba (vegada 26) ...	3'—	Francisco ...	1'—
Deure setmanal d'uns amics (tres setmanes) ...	15'—	Elisa ...	2'—
Un grup de dones catalanes que estiguen a BEGUES:		Ramona ...	1'—
Empar Bueso ...	5'—	Paquita ...	1'—
T. S. de Ginés ...	3'—	Elvira ...	1'—
Una ciutadana ...	2'—	Quimeta ...	1'—
Josep Gater ...	2'—	Angelina ...	1'—
Joan Crutens ...	3'—	Sacraments ...	1'—
A. Fontbernat ...	2'—	Pepe ...	1'—
Una admiradora de Companys ...	1'—	Empar ...	0'50
Dues germanetes ...	1'—	Cristina ...	1'—
Montserrat Ginés ...	1'—	Antònia ...	0'50
Rafael Ginés (quota mensual) ...	5'—	Pilar ...	0'50
Per la llibertat, per Companys, una catalana ...	1'—	Pepe ...	0'50
Un nen de sis anys, d'esquerra a la memòria de l'avi ...	0'25	Antònia ...	0'50
Una nena de tres anys, per Companys ...	0'25	Quimeta ...	0'50
Un nen de dos anys per la salut dels Consellers ...	0'25	Mari ...	0'50
Joaneta, de tretze mesos (catalanista) ...	0'25	Palma ...	0'50
Joaneta, d'un mes, a la salut d'Azaña ...	0'25	Paquita ...	0'50
Elinor, del Grup Femení d'Esquerra de l'Avinguda Gaudí ...	1'05	Gregoria ...	1'—
Pere Gabriel (una vegada més) ...	4'—	P. L. ...	1'—
Francisco Hia ...	2'—	Maria ...	0'75
Enric Sala ...	2'—		
Un contramestre i el seu ajudant ...	1'—	Un grup d'esquerrans:	
Merce Barbà ...	1'—	Eduard Cervera ...	1'—
Una manresana de quinze anys ...	1'—	Màxim Rafols ...	1'—
Teixidors a la salut de Companys i Consellers	3'50	F. E. ...	1'—
Joan Sansa ...	2'—	Esperidió Capella ...	1'—
Gabriel Rota Terradas ...	1'—	Petre Joan ...	1'—
El nen Emili Busquets ...	0'25	Coll ...	1'—
Apollonia Tomás ...	1'—	Pastor ...	0'50
A. S. C. ...	2'—	Cabrol ...	0'50
Jaume i Raquel ...	5'—		
Esteve Casals ...	25'—	Grup de treballadors de la casa Casacuberta (Gràcia):	
Recasens i Bersabé ...	3'—	Teixidors:	
		Maria Pedra ...	0'75
		Dues Farreras ...	2'—

Liquidació fins el 3 setembre del 1935

Existència en caixa el dia 27 d'agost ...	93'15
Ingressat durant els dies 28/8 al 3/9 ...	2.084'65
SORTIDES DE CAIXA:	
Subsidis a diversos ...	40'—
» per mitjà Comissió Navàs ...	50'—
» » » St. Vicenç dels Horts ...	75'—
» » » empresonats Presó Model ...	470'—
» » » Caste. Montjuïc ...	300'—
» » » Reus ...	221'30
» » » Tortosa ...	40'40
» » » Lleida ...	176'10
» » » Girona ...	60'30
» » » Cartagena ...	201'20
» » » Pamplona ...	70'—
» » » Pto. Sta. Maria ...	150'95
» » » València ...	20'30
Existència en caixa el 3 de setembre 1935.	282'05

Resum general de caixa en 3 de setembre del 1935

Ingressat fins a la data ...	127.595'20
» per retorn de subsidis ...	1.765'—
SORTIDES DE CAIXA:	
Subsidis a diversos ...	14.012'45
» » » exiliats ...	5.921'—
» per mitjà Comitè Pro-Presos ...	57.860'—
» » » Comissió Salient ...	800'—
» » » » Esparreguera ...	1.920'—
» » » » Sabadell ...	6.020'—
» » » » Ulldeu ...	180'—
» » » » L'Hospitalet ...	1.500'—
» » » » Horta St. Joan ...	1.983'95
» » » » St. Vicenç dels Horts ...	2.150'—
» » » » Solsona ...	650'—
» » » » Navàs ...	500'—
» » » » Perafita ...	360'—
» » » » Vilanova i la Geltrú ...	4.665'—
» » » » St. Martí Segalies ...	1.650'20
» » » » St. Pere Ribes ...	375'—
» » » » Vallfogona Riucorb ...	150'95
» » » » empresonats Presó Model ...	6.615'—
» » » » Castell Montjuïc ...	1.800'—
» » » » Manresa ...	80'80
» » » » Tarragona ...	2.518'55
» » » » Reus ...	2.164'35
» » » » Lleida ...	6.074'95
» » » » Tortosa ...	201'80
» » » » Girona ...	2.001'—
» » » » Cádiz ...	4.456'35
» » » » Cartagena ...	301'20
» » » » Pamplona ...	1.933'45
» » » » Puerto Sta. Maria ...	150'95
» » » » València ...	81'20
Existència en caixa el 3 de setembre 1935.	282'05

ENTERRAMENT DEL SENYOR MANUEL B. COSSIO

E: aquesta senzillera caixa ha estat tancat el cos del gran publicista senyor Manuel B. Cossio, el qual ha rebut sepultura al cementiri civil de Madrid. L'acte es va celebrar molt concorregut (Express-Foto.)

La Conferència Internacional contra la guerra a Etiopia, i el feixisme

Entorn de la Conferència es produeix un intens moviment de solidaritat anti-feixista

MES ADHESIONS A LA CONFERENCIA

París, 4. — El Comitè per la Conferència Internacional, que celebra

Vicenta Zaragoza ...	0'75
C. R. ...	1'75
E. B. ...	1'—
Annet Rebull ...	1'—
Maria Marcos ...	0'50
Antònia Albaladejo ...	0'25
Encarnació Ramon ...	0'25
Ajudants:	
Joan Aparici ...	3'—
Francisco Grau ...	1'—
Un grup de treballadors del «Banc Anglo-Sud-America»:	
Marcel·lí Ximenes ...	1'—
Mateu Comes ...	1'—
Manuel Vila ...	1'—
Francisco Saperas ...	1'—
C. T. A. ...	1'—
Joan Casals ...	1'—
Josep Soler ...	1'—
J. Xirau ...	0'50
Llorenç Martin ...	1'—
Enric Sarda ...	0'50
Antoni Nacenta ...	0'50
Joan Benet ...	0'50
Alfred Estrella ...	0'50
Emili González ...	0'50
Anselm Cardona ...	0'50
Llorenç Miquel ...	0'50
Segon Castillo ...	1'—
Rafael Cortina ...	0'50
Lluís Baqué ...	1'—
Manuel Romet ...	1'—
Joan Rodríguez ...	0'50
Josep Pilella ...	0'50
Lluís Maicas ...	0'50
Enric Benavent ...	1'—
Lluís Martí ...	0'50
Alfred Estrella ...	1'—
Narcís Montells ...	1'—
Joan Bellapart ...	1'—
Rodolf Peris ...	0'50
Josep Ferrer ...	0'50
Antoni Anglés ...	0'50
E. Martín ...	0'50
Jaume Comorera ...	0'50
Joan Torres ...	1'—
Francisco Deiros ...	0'50
Francisco Capdevila ...	1'—
Joan Gener ...	1'—
Pere Vecina ...	0'50
Josep Sabarés ...	1'—
Modest Mané ...	1'—
Pere Rius ...	1'—
Joan Gabriel ...	1'—
Eduard Vera ...	0'50
Josep Plans ...	0'50
Ramon Duran ...	1'—
Joan Rey ...	1'—
Joan Manera ...	1'—
Enric Jordi ...	0'50
Damià Ubao ...	0'50
Artur Pijo ...	0'50
Antoni Marqués ...	0'50
Josep Ingles ...	0'50
Josep Arborea ...	0'50
Manuel Casanovas ...	0'25
Josep Méndez ...	0'50
Francisco Torramians ...	0'50
Ferran Soriano ...	0'50
Matrimoni Josep Guasch i Cristina Guasch ...	2'—
Maria Gamito ...	1'—

les seves sessions al Palau de les Mutualitats, ha rebut, entre moltes d'altres, les següents noves adhesions:

Partit Republicà Italià; Comitè de defensa dels interessos de la raça negra; Consell Executiu del Partit Republicà Democràtic Federal, de Barcelona; Partit Socialista Italià; Federació interdepartamental del Sud-Est de França; F. O. P. de les associacions de mutilats, vidues, orfes de la guerra i antics combatents; Partit de la Independència Republicana, de Beyrouth; Grup antifeixista de Bel·lès; Lliga Nacional Hel·lenica; Comitè anglès contra la guerra i el feixisme; Federació Nacional unitària dels treballadors dels P. T. T.; Sindicat unitari de mariners de Marsella; R. Montblanc; Marcel Graillet; Dr. A. Szabender, membre del Comitè Executiu de l'Associació espanyola per a la defensa d'Etiopia; Dr. G. F. Akl, advocat al Palau de Justícia de París, dirigent del moviment sindical del Líban, i molts d'altres.

Llegiu LA HUMANITAT

El Sr. Carles Jordà, ha mort

Ahí s'efectuà l'enterrament

A les cinc de la matinada d'ahir morí al poble de Pont de Molins, als 52 anys d'edat, el senyor Carles Jordà i Fages, figura destacada de la Lliga Regionalista, va seguir, l'any 1922, el grup Bofill i Mates, i Nicolau d'Olier, Massot, etc., per a la celebració de la Conferència Nacional Catalana, de la qual va néixer Acció Catalana. Havia estat regidor, tinent d'alcalde i diputat per Figueras a la Mancomunitat. Sempre va servir Catalunya amb la màxima lleialtat i entusiasme. Cal destacar la seva honnabilitat a la qual servia, en tots moments, un culte que el fa exemplar.

Fins fa pocs mesos havia militat als rengles d'Acció Catalana, d'on es separà per dedicar-se per complet a les tasques feixugues que comporta la presidència de la Unió de Sindicats Agrícoles de Catalunya. En aquesta entitat Carles Jordà aportà tots els seus neguits per a l'organització i foment dels sindicats agrícoles.

La mort l'ha sobtat en plena activitat per la defensa dels interessos agrícoles catalans. A punt de realitzar-se una de les obres —el pantà de Crespí— per la qual tant havia treballat, no podrà presenciar el seu començament.

Fa pocs dies que tornà indisposat de Madrid i de dia en dia la seva salut s'anava afibint fins ahir que s'esdevingué el traspàs dolorós.

El seu catalanisme i el prestigi

SANT BOI. Grup d'obres (14.ª vegada):	
N. C. ...	0'30
Ramisa Soler ...	0'50
Eduard Petit ...	1'—
Josep Puig ...	0'50
Joan Rodríguez ...	0'50
M. A. ...	0'30
V. G. ...	0'25
T. E. ...	1'—
M. Ramos ...	0'50
M. Morera ...	0'25
X. X. ...	0'50
SANT BOI. Grup d'obres (15.ª vegada):	
Guillemina Aljocén ...	1'—
Josep Puig ...	0'50
Eduard Petit ...	1'—
Pau Vila ...	0'50
Miquel Avellanet ...	0'25
E. Sospedra ...	0'40
V. G. ...	0'40
T. Estrada ...	1'—
Ramisa Soler ...	0'50
Eladi Murciano ...	0'50
Miquel Morera ...	0'25
Vicenç Fontanals ...	0'50
Modest Ramos ...	0'40
Nuri i Josep Vila ...	1'—
SANT BOI. Grup d'obres (16.ª vegada):	
Nuri i Josep Vila ...	1'—
Ramisa Soler ...	0'50
N. C. ...	0'25
M. A. ...	1'—
T. E. ...	1'—
Miquel Morera ...	0'25
Josep Puig ...	0'50
Eduard Petit ...	1'—
X. Fontanals ...	0'50
Joan Petit ...	0'50

Suma i segueix ... 128.453'35

MIQUEL POAL-AREGALL ES MORT

A un quart de cinc de la tarda d'ahir morí el popular comediant Miquel Poal Aregall en plena joventut. Tenia tot just 41 anys.

Passà a primers d'aquest any, una llarga temporada a la Clínica Faragües, d'on sortí força millorat. Des d'aleshores, però, que patia una afecció a l'estómac que és la que l'ha dut a la tomba. A entrada d'estiu es dedicà a recórrer Catalunya per reforçar qualsevol el seu organisme molt debilitat d'un quant temps ençà. Fa quinze dies sofria una recaiguda i retornà ràpidament al seu domicili de Barcelona —Martínez de la Roca, núm. 68, Gràcia— i anà empitjorant fins ahir, a un quart de sis

MIQUEL POAL AREGALL

de la tarda, que expirà.

Aquest nom, Miquel Poal Aregall, és ben conegut de tots els que s'interessen per les coses del nostre teatre.

Havia treballat molt, amb molt d'entusiasme i conreant molts gèneres: l'article periodístic, la novel·la, el teatre. Recordem uns quants títols, triats a l'atzar, d'entre les seves obres: "Glosses femenines" —una de les seves primeres produccions—, "L'amor vigila" —obra amb la qual s'inicià al teatre i que tantes representacions ha obtingut—, "El xicot tímida" —obra de fina sensibilitat que no obtingué l'èxit que mereixia—.

Dirigi "La Novella d'Ara", publicació en la qual, sota la seva direcció intel·ligent, col·laboraren els millors escriptors catalans. Estigué una bona tonada de temps que aprofità per a publicar dues novel·les força personals: "Les dones que he conegut", i "La mort m'ha deixat de banda".

Darrerament, ultra altres obres que no cal esmentar, estrenà amb gran èxit "La gloriosa", obra que aconseguí fer-se centenària en els cartells de l'Apòllo. Després, seguí la mateixa tònica, donà a l'escena "La taverna del valent" i "Les verges caigudes".

La mort ens l'arrebassa en plena joventut, quan tantes coses podien encara esperar-se d'ell. Deixa algunes obres inèdites, algunes de les quals —"Negres" i "Dret de viure", de tipus social—, sembla que seran estrenades el vinent mes d'octubre per l'Associació de Teatre Selecte.

Miquel Poal Aregall fou un treballador infatigable, un gran amic, un autor popular amb popularitat ben guanyada.

Unim-nos al sentiment dels seus familiars, i especialment al de la seva muller, Na Lluïcia Canyà.

L'acte de l'enterrament de les despulles de Poal Aregall tindrà lloc aquesta tarda, a les quatre.

L'ACTE DE L'ENTERRAMENT

Pont de Molins, 4 (per telèfon). — Aquesta tarda s'ha efectuat l'enterrament del qui fou president de la U. S. A., Carles Jordà i Fages. Hi han assistit el secretari general d'aquella entitat, senyor Nubiola, la majoria de presidents de Sindicats Agrícoles gironins i molts amics i veïns que han volgut presenciar a la família dissortada el dolor per tan sensible pèrdua.

El seu catalanisme i el prestigi

Les antigues relacions entre Catalunya i Etiopia

L'amenaçador conflicte italo-etíop que avui preocupa el món enter, dona un especial interès, per a nosaltres, catalans, a les relacions que amb Etiopia van sostenir els nostres avantpassats.

I és curiosíssim de constatar que cinc-cents anys ençà, en ple segle XV, hi havia plantejats en el Pròxim Orient un conjunt de problemes geogràfics, comercials i polítics que vénen a ésser, en el fons, els mateixos d'ara.

Hi havia aleshores el problema del pas dels occidentals pel mar Roig cap a Etiopia i l'Índia, el problema dels monopolis comercials, el problema del Nil i especialment del Nil blau, el problema de les aliances militars, el problema del domini naval a la Mediterrània...

Tot això ho saben els erudits; però el gros públic català no ho coneix gaire. Ens sembla oportú, doncs, de donar un resum d'aquells fets suggestius, que són una prova més del gran paper que exercia Catalunya i el caràcter de la seva vella política mundial.

En aquell temps, la marina catalana dominava el Mediterrani. Eren dominis de la Unió catalano-aragonesa, no solament les illes Balears, ans encara les de Sardenya, Còrsega (en part), Sicília i Malta. L'any 1442, Alfons IV el Magnànim es va assegurar definitivament el tron de Nàpols. I fou durant el seu regnat que hi hagué actives relacions amb Etiopia.

Aquesta era —com és encara fins a cert punt— un país misteriós. Hom ha identificat Etiopia amb la legendaria terra del «preste Joan», que es suposava situada a l'Àsia, país cristià voltat per infidels. El nostre Ramon Llull —almogàver espiritual—, com ha estat anomenat— volia que els cristians d'Europa anessin a alliberar aquell país.

Després el misteri començà a aclarir-se. Es tractava d'un extens territori, no d'Àsia, ans d'Àfrica. El «preste Joan» no era sinó el negus. Li deien «preste» pel seu caràcter sacerdotal, i el nom «Joan» era, segons sembla, una adaptació del mot «Zan» o «Gan», que vol dir Majestat. Se sabia que els etiòpics eren negres de color i cristians de religió. Tanta curiositat despertaren aleshores el comte-rei Joan I, l'any 1391, demanava al seu cost el comte de Foix que li trametés un frare franciscà que es trobava amb ell, el qual havia residit alguns anys a Etiopia, se conta d'aquelles parts —deia la carta reial— moltes meravelles.

L'any 1428, mentre Alfons IV era a València, va rebre els ambaixadors del negus Isaac, els quals portaven una missió importantíssima. Venien a proposar una alianza militar i un doble casament: el d'Isaac amb una germana d'Alfons i el d'una princesa etiòpica amb l'infant Pere. Per tal de tornar la contesta, Alfons va trametre al negus dos ambaixadors, que eren els catalans Felip de Fajadell i Pere de Bònia. Havia rebut l'encàrrec de pactar l'aliança i d'admetre el primer matrimoni proposat, fet que veure que no sabien res del segon. A l'infant Pere no li devia fer gràcia casar-se amb una princesa bruna, baldament fos una bruna clara. Junt amb els ambaixadors, sortiren d'aquí uns «maestres de les seqües», que el negus havia demanat i que devien ésser gent entesa en els treballs de regatge. Res més no se sap de l'ambaixada.

Les relacions, però, continuaren. El negus, en diverses ocasions, demanà que li fossin triats alguns mestres en diversos arts. Però el viatge era molt perillós, i alguns dels tramesos trobar la mort pel camí.

Els soldans d'Egipte feien tot el que podien per interceptar el pas dels cristians occidentals cap a Etiopia i l'Índia pel mar Roig. Temien que concertessin aliances i desfessin el monopoli comercial d'Egipte en aquelles contrades. No era una qüestió de poder, però s'hi assemblava.